

Sosyalist Cumhuriyet

Emperyalizme
bağımlılık,
sermaye
diktatörlüğü ve
gericilik
sürdüğe

24 HAZİRAN ÇARE OLMAZ

“Yeni Ülke” okuyucusuyla buluştu

Karanlığı aydınlatmak için
yeni bir sayfa açıyoruz...

Yeni bir ülke için
yayın hayatına başlıyoruz!

Ülkemizde eşitsizlikler büyüyor ve emek sömürsü her geçen gün daha da derinleşirken, AKP iktidarı sömürücü sınıflardan yana olan yüzünü bir kere daha gösterdi. Patron partisi AKP daha önceki yıllarda olduğu gibi sermayedarları ihya edecek bir teşvik paketini cebinden çıkarttı. Pakette ne ararsanız var S.14

Asıl “dip dalgası” inşaatta

Seçim sahnine yaklaşan Türkiye’de siyasiler bol bol konuşurken, emekçiler ise yaşadığı zorluklara karşı sesini yükseltiyor. İnşaat sektöründe çalışan işçiler bayram öncesinde başlattıkları eylem dalgası ile “dip dalgasının” nereden başlayacağını işaretini verdi. S.11

PUSULA

**Seçimde yarışanlar:
Gericilik, faşizm ve
liberalizm**

Sağ Partiler Meclis’e

7

Sağlı sollu gericilik yarışı

8

Düzen solunun liberalizmle
dansı

10

SOL TAVIR

Kurtuluş Kılçer

İnadına Sosyalizm!

Seçimlerin tozu dumanı çok olur. Atanı tutanı, yalanı dolanı, bağıranı çağıranı, bol keseden sallayanı, bir de solcu kesileni...

Burjuva siyasetinde her şey vardır. Yeter ki oy gelsin, seçimlere kadar emekçilere vaatlerin sonu gelmez. Seçimlerden sonra ise faturanın emekçilere kesilmesinin...

Seçimlerde siyasi rüzgar sert eser. Büyük bir hava yaratırlar, umut tacirliğinde birbirleriyle yarışılır, herkes muhalif kesilir!

Ama seçimlere kadar. Seçim akşamı ülkede yeni bir iklim oluşur, ancak düzen aynı şekilde devam eder. Eğer düzeni değiştirecek bir irade yoksa...

Bugün 24 Haziran seçimleri sağın sağla seçiminden başka bir şey değil. Düzene karşı yine düzen diyen aktörler emekçilerin karşısına çıktılar.

Bugün ülkemizin laiklik sorunu bulunuyor. Ancak gericilerle ittifak yaparak laiklik mücadelesi verildiği nerede görülmüş?

Bugün ülkemizin bağımlılık sorunu bulunuyor. Ancak NATO'ya evet diyen, Avrupa Birliği emperyalizminden medet umanlarla emperyalizme karşı mücadele verildiği nerede görülmüş?

Bugün ülkemizde yoksulluk, eşitsizlik, işsizlik ve sömürü sorunu bulunuyor. Bugün sermayeye ve sermaye düzenine karşı çıkmadan sömürüye ve eşitsizliğine karşı çıkılabileceği nerede görülmüş?

AKP gerici bir parti. Laikliği bitirdi.

AKP işbirlikçi bir parti. Büyük Ortadoğu Projesi'nin

eşbaşkanı olarak iktidara getirildi. Ülkemizde NATO üsleri duruyor, Gümrük Birliği anlaşması tıkır tıkır işliyor.

AKP sermaye partisi. Emekçilerin düşmanı.

Bugün AKP'nin geriletilmesi ya da iktidardan düşürülmesi için gericilerden, NATO'culardan, AB'cilerden, sermaye severlerden medet ummak tuhaf değil mi?

Ne yazık ki 24 Haziran seçimlerinde yaşadığımız tam da bu.

Kral öldü, yaşasın kral demek eskidendi.

Bugün de aynıysa tekrar ediyor... 24 Haziran seçimlerinin siyasi içeriği bundan ötesi değildir.

1977 seçimlerinde Ecevit umuttu, 1989 yılında SHP umut oldu, 2007 yılında "bin umut adayları"... Bugünden geriye dönüp bakıldığında umut olarak pazarlanan süreçlerin nasıl hiçbir şeyi değiştirmediklerini görmemiz gerek. Değişen bir şey olmadı. Mesele tek başına Erdoğan'dan kurtulmak değil, aynı zamanda bu düzeni de karşımıza almamız.

Erdoğan gitmeli tamam, ancak Erdoğan zihniyeti devam etmeli mi?

24 Haziran seçimlerinde gericiler var, liberaller var, faşistler var. Ancak laiklik, bağımsızlık ve sosyalizm yok.

Bugün laiklik, bağımsızlık ve sosyalizm taleplerinin olmadığı bir seçim sürecinden beklenecekler bellidir. Laiklik, bağımsızlık ve sosyalizmi toprağa gömenlere inat, biz sosyalizm demeye devam edeceğiz.

HDP: İkinci tura kalacak muhalefet adayına hep birlikte destek vereceğiz

Antalya'da konuşan HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli, 24 Haziran'da önlerine çıkan barajları yıkacaklarını söyledi.

HDP'nin seçim sürecinde saldırılara maruz kaldığını dile getiren Temelli, "Artık kral çıplak, kimse oyuna gelmeyecek, oylarımızla oyunlarını bozacağız. Önce Kobani ile yalanlarına başladılar. 2014 yılında yaşananları sanki 2015'te yaşanmış gibi gösterdiler. 'Kobani düşecek' dedi, Kobani düşmedi ama 24 Haziran'da sen düşeceksin. Kobani'ye yönelik Meclis'te verdiğimiz 12 araştırma önergesini AKP reddetti. Yasin Börü'yü bu işe alet etti. Orada olanlar hepsi canımızdı. Ama siz ölenleri bile ayırdınız" diye konuştu.

24 Haziran'da demokrasi güçlerinin parlamentoda çoğunlukta olacağını belirten Temelli, "Demokrasi güçleri ikinci turu da alacak. Türkiye'de demokrasi ve barış isteyenler, 'Tek adam rejimi gitsin' diyenler bir araya geldi. Barajı yıkacağız, siz de gideceksiniz. Parla-

mentoda çoğunluk bizde olacak. İkinci tura kalacak muhalefet adayına hep birlikte destek vereceğiz. Bu Demirtaş ise Demirtaş, İnce ise İnce. Ama birinci turda herkes kendi adayını destekleyecek" dedi.

HDP'li Ayhan Bilgen ise katıldığı bir programda cumhurbaşkanlığı seçiminde ikinci tura Muharrem İnce veya Meral Akşener kalması halinde her ikisini de destekleyeceklerini söyledi.

HDP'nin tutuklu cumhurbaşkanı adayı Selahattin Demirtaş, "2. turda kesinlikle boykot vb. bir tutumumuz olmayacak. Demokratik bir uzlaşma çerçevesinde 2. turda da şimdiki gibi seçim kampanyamızı hız kesmeden sürdüreceğiz" ifadelerini kullanmıştı.

Seçimlerin siyaset dışı matematiksel hesaplarla ilerlediği bir dönemde HDP'den yapılan bu açıklama şaşırtmadı. İyi Parti gibi faşist bir partinin desteklenebileceği yönündeki açıklamalar düzen siyasetinin ciddiyetsizliğinin kanıtı şeklinde.

AKP'liler istiyor, kamu emekçileri gözaltına alınıyor!

KHK ile ihraç edilmelerinin ardından İstanbul Bakırköy, Kartal ve Kadıköy'de direnişlerini sürdüren kamu emekçileri, Haziran ayının başından beri polis saldırısına uğruyor.

İlk olarak 2 Haziran'da Bakırköy eylemine gerçekleşen saldırıda 12 kişi gözaltına alınmıştı. Konuyla ilgili olarak Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Barış Uluocak, Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda 67 haftadır direnişlerini sürdürdüklerine dikkat çekerek, saldırının asıl sebebinin meydana seçim çalışması yapan AKP'lilerin şikayeti olduğunu söyledi.

Seçim çalışması yapan AKP'liler direnişçi KESK üyelerinin iktidar karşıtı söylemlerinden rahatsız olmaları üzerine şikayette bulundu. Polisin AKP'lilerin rahatsız olması

nedeniyle seçim süreci boyunca meydana eylem izin verilmeyeceği de belirtilmişti.

Olaydan sonraki günlerde benzer saldırılar Kadıköy ve Kartal'da da yaşandı.

Son olarak seslerini duyurmak için Kadıköy'de eylem gerçekleştirmek isteyen emekçilere yine saldırı oldu. 27 kişinin gözaltına alındığı eylemden iki gün sonra direnişçiler serbest bırakıldı.

İşlerini geri almak için mücadele eden ve KHK ile ihraç edilen emekçilere yapılan saldırıların tek sorumlusu gerici AKP düzeni anlaşılmalı ki seçimler boyunca emekçiye saldırıdan vazgeçmeyecek. Emekçiler ise kararlı bir şekilde mücadelelerine devam edeceğini ilan etti.

Laiklik, bağımsızlık ve sosyalizm...

24 Haziran'da hasıraltı edilenler

24 Haziran'da yapılacak korsan seçimler öncesinde bazı hatırlatmaları yapmak gerekiyor. AKP iktidarına ve Tayyip Erdoğan'a dönük karşıtlık ve tepkinin seçim sandığına taşınırken ne gibi bir deformasyona uğratıldığını ortaya koymak için bu seçimde laiklik, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinin nerede olduğunu not etmek önem taşıyor

Öncelikle ortadaki tablonun çok net olduğunu görmek gerekiyor. Türkiye'de yapılan bütün seçimlerde düzen solu ya da düzen muhalefeti olarak adlandırabileceğimiz özneler daha fazla ön plana çıkar, toplumun karşısında düzenin akış dinamiklerine ters olmayan program ya da reçeteler sunarlar.

Son tahlilde kapitalist bir sistem açısından seçimler yeri geldiğinde demokrasinin gereği, yeri geldiğindeyse çeşitli krizleri ötelemenin ya da çözümlerin aracı olarak kullanılmaktadır. Bu söylenen şey, sosyalizm mücadelesinin seçim platformunu kullanıp kullanmayacağı tartışması ile ilgili değil. Rusya'da 1917 Ekim Devrimi öncesinde de olduğu gibi devrimci mücadeleyi ilerletmek ya da sosyalizm propagandası için seçimler bir zemin olarak değerlendirilebilir. O yüzden "Seçimle değil devrimle" sözü bugün de güncelliğini taşıyor.

Ancak bununla birlikte, Türkiye'de siyasetin kalbine yerleşen 24 Haziran seçimlerini bu mantıkla ele almak ve solun pozisyonunu ortaya koymak gerekiyor.

Laikliğin ruhuna Fatih

AKP iktidarı döneminde önemli bir toplumsal sorun anlamına gelen laiklik başlığı üzerinden siyasi iktidar ile verilen büyük mücadele henüz bir noktaya bağlanmış durumda değil. 2002 yılında siyasal İslamcı kimliği aleni olan AKP iktidara geldiğinde FETÖ ve liberaller ile büyük bir ittifak içerisinde idi. Ülkemizde laikliğin tasfiyesi anlamına gelen politikalar adım adım bu özneler sayesinde hayata geçirildi. Buna karşı olan toplumsal tepki ise kendini önce Cumhuriyet mitinglerinde ama esas olarak Gezi direnişinde ortaya koydu. AKP iktidarının imam hatip, zorunlu din dersleri ve dinselleşme dayatmaları ile Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Türkiye'de sermaye iktidarının kritik bir kurumu ve gericiliğin kalesi haline gelmesi toplumsal alandaki laiklik arayışını daha da büyüttü.

Ancak Türkiye'de düzen solu laiklik mücadelesini kimi zaman biçimsel bir şekilde ele alarak, kimi zamanlarda da hasıraltı ederek düzen siyasetinin ekmeğine yağ sürdü. Bugün de bunun bir örneğini yaşamaktayız. 24 Haziran'da başta Millet ittifakı olmak üzere düzen muhalefeti laiklik bayrağını ortaya çıkartmamaya kararlı görünüyor. Zaten Türkiye siyasal İslam'ın en temel örgütlenmelerinden biri olan Saadet Partisi

ile ittifak yapan CHP'nin ya da Said'i Nursi övgüsünü dilinden düşürmeyen HDP'nin böyle bir niyeti olmadığı da açık olsa gerek.

Emperyalizme karşı duruş yok

Ülkemizdeki düzen güçleri açısından en önemli başlığın emperyalizm ile ilişkiler olduğunun asla unutulmaması gerekiyor. 1917 Ekim Devrimi sayesinde yaşam bulan Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulduğu dönemden bugüne gelirken Türkiye'de egemenliğini tesis eden sermaye sınıfı ile onun temsilcisi siyasi iktidarlar ülkemizi adım adım emperyalizmin kucağına yerleştirdi. Bugün artık, NATO üyesi, emperyalist ülkelere tam boy ekonomik, siyasi ve askeri olarak bağımlı olan bir Türkiye var. Türkiye'de düzen siyasetçileri için Avrupa Birliği gündemi siyasi olarak her daim bir can simidi, Gümrük Birliği vazgeçilmez bir boyun eğiş, IMF ve Dünya Bankası ise ekonomik programın adresi olma karakterini taşıyor. Şimdi bugün 24 Haziran

yor. Bu seçimlerin korsan karakterinin en önemli yüzlerinden bir tanesi bu olarak görülmeli. Aynı zamanda düzen solu olarak bilinen CHP ve HDP'nin de bu seçimlerde (daha önce de hiçbir zaman olmadığı gibi) sosyalizmin temsiliyetini üstlenmek gibi bir niyeti yok. HDP listelerinden sol ve sosyalist kimlikleri üzerinden aday gösterilenlerin ise gelecekte radikal, sosyal ya da liberal demokrat bir kimlik ile siyasi hayatlarına devam edecekleri kesin gibi görünüyor. Bilindiği üzere Türkiye Kürt siyasi hareketinin oy potansiyelinden istifade ederek Meclis'e girme pratiği yeni değil. Bunlardan çıkan sonuçlar da yukarıda yaptığımız tahminin ötesine geçemedi. Akıllarda Ortadoğu'da emperyalizm ile işbirliğini savunan, şeriatçıları Meclis'e sokan ve TÜSİAD ile görüşme yapan sahte solcular kaldı. Bugünkülerin de geleceğinde bundan başka bir şey görmek mümkün değil.

Bununla birlikte, bağımsız adaylar ile bu durumu delmeye çalıştığını ifade eden ve "Bu düzen değişmeli" platformu olarak çıkış yapan odak ise bu seçimlerde sosyalizmin temsiliyetini üstlenmek gibi bir niyeti olmadığını ortaya koydu. Korsan seçimlerin gayri meşruluğunu ortaya koymak yerine seçim platformuna girerek bu seçimlere meşruiyet katan bu anlayış, sosyalizmi telaffuz etmeden seçim sürecini tamamlamayı önüne hedef koymuş gibi görünüyor.

"Oylar düzen değişikliğine" sloganı ile ortaya çıkan bu platform sosyalist devrim programında yer alan bazı ilkelere sanki bugün kapitalist düzen içerisinde uygulanabileceği algısı üzerinden siyaset yapıyor. Oysa ki sosyalizm programının seçim değil, devrimin programı olduğunu unutmamak gerekiyor. Eğer seçim platformunda bunlara yer veremezseniz ikirciksiz bir şekilde sosyalizm propagandası yapmak ve "Çare Sosyalizm" demek zorundasınız. Seçim platformuna taşınacak devrimci mücadelesinin özünü bu oluşturuyor.

Türkiye'de sermaye sınıfı, devlet ve AKP iktidarı açısından önemli sayılabilecek bu seçimler, düzen muhalefeti tarafından inanılmaz derecede büyütülerek "ya hep ya hiç" anlayışı egemen kılınmaya çalışıldı. Ancak durum böyle değil. Sosyalizm mücadelesi böylesi seçimlere sığdırılmaz. Tüm bunlara inat eden ve Türkiye'de emekçi sınıfların kurtuluşu için mücadeleyi büyütenler bugün seçim platformunu da aşan bir örgütlenmeye devam ediyor.

seçimlerine baktığımızda emperyalizme ve onun kurumlarına karşı duruş gerçek bir turnusol kağıdı özelliğini göstermektedir. Seçim platformunda boy gösteren partiler, emperyalizme bırakın laf etmeyi, farklı yönlerden işbirliğini savunuyorlar.

O yüzden bu seçimlerde bağımsızlık ve emekçilerin emperyalizme karşı ayağa kalkışının izi yok. Ne Cumhuriyet ittifakının, ne Millet ittifakının, ne de görece solda görünüp NATO'yu ve Suriye'de ABD ve Fransa ile işbirliğini savunan HDP açısından emperyalizme karşı mücadele gündemde değil.

Sosyalizm programı seçim değil devrim programıdır!

24 Haziran korsan seçimlerinin önemli özelliklerinden bir tanesi sol ve komünist partilerin seçime girmesinin önünün kesilmiş olması. Seçim örgütlenmesini zorlaştıran ve zamanı daraltarak bunu imkansız hale getiren sermaye iktidarı, seçimlerde başına bela olabilecek gerçek solcuları bertaraf etmeye çalışı-

AKP'nin Yeni Türkiye'sinde emekçilerin payına düşenler

AKP'nin 16 yıllık iktidarı çocuk istismarları, kadına yönelik şiddet haberlerinin eksik olmadığı, yoksulluk ve işsizliğin had safhaya vardığı yıllar oldu. Geçtiğimiz günlerde yayınlanan kimi veriler bu tabloyu tescillemektedir.

Türkiye işçi hakları konusunda en kötü 10 ülke arasında yer alıyor

AKP'li Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın geçtiğimiz günlerde OHAL'i eleştirenlere "OHAL sayesinde iki yıldır herhangi bir grev yaşanmadı" şeklindeki açıklamaları AKP iktidarının işçi düşmanı yüzünü bir kez daha gözler önüne serdi.

Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) Küresel Haklar Endeksi Raporu'nda Türkiye işçi hakları açısından aralarında Bangladeş, Kamboçya, Kolombiya, Suudi Arabistan'ın da olduğu en kötü 10 ülke arasında yer aldı. ITUC Küresel Haklar Endeksi 2018, 142 ülkeyi uluslararası kabul gören 97 kritere göre sıralayarak, hangi ülkelerde işçi haklarının hem yasalarda hem uygulamada en iyi şekilde korunduğunu değerlendiriyor. DİSK'in paylaştığı rapora göre, ifade özgürlüğü ve gösteri özgürlüğü üzerindeki kısıtlamalar, işçi hakları savunucularına yönelik kitlesel tutuklamalar ve gözaltıların önünü açıyor. Keyfi gözaltı ve tutuklamaların olduğu ülkelerin sayısı, 2017'de 44 iken bu sayı 2018'de 59'a ulaştı, ifade özgürlüğünün kısıtlandığı ülke sayısı ise 54. Raporda, Türkiye, Kazakistan ve Belarus, bağımsız sendikalara yönelik devlet baskısının en fazla olduğu ülkeler olarak listelenirken, OHAL nedeniyle işten çıkarmalar, KESK, DİSK ve TÜMTİS üyelerine yönelik tutuklamalar da raporda yer aldı.

Türkiye OECD işsizlik endeksinde 4. sırada

Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü'ne (OECD) göre, üye ülkelerde aktif nüfus içinde işsizlik oranı sıralamasında Türkiye, Yunanistan, İspanya ve İtalya'nın ardından 4. sırada yer aldı. Türkiye şubat ayı işsizlik oranlarına göre yüzde 9,8 ile OECD sıralamasında 4. sıradaki yerini korudu.

OECD'de işsizliğin en az olduğu ülke yüzde 2,2 ile Çekya. Bu ülkeyi yüzde 2,5 ile Japonya ve 2,9 ile İzlanda izliyor.

Genç kadınların yüzde 43.6'sı ne eğitim görüyor, ne de çalışıyor

AKP'nin Yeni Türkiye'sinde kadınlara da yer yok. Kadınları sürekli ev içi

rolleri ve annelik misyonu ile tanımlayan AKP iktidarında kadınların önemli bir bölümü istihdam edilmiyor. Türkiye'de 12 milyon kadın ev kadını olarak tanımlanıyor.

Avrupa Birliği'nin istatistik kurumu Eurostat'ın yakın zamanda yayınladığı araştırmaya göre "çalışmayan ve eğitim görmeyen" en fazla genç nüfusa sahip olan ülkelerin başında yüzde 30.8 oranıyla Türkiye geliyor. Türkiye'den daha yüksek orana sahip olan tek ülke ise yüzde 32 ile Makedonya. Türkiye, Avrupa ülkeleri içerisinde en fazla çalışmayan ve eğitim görmeyen 18-24 yaş arası kadın nüfusa sahip ülke. Türkiye'deki 18-24 yaş arasındaki kadınların yüzde 43.6'sı ne eğitim görüyor, ne de çalışıyor. Erkek vatandaşlarda ise Türkiye'deki gençlerin yüzde 18.2'si ne eğitim görüyor ne de çalışıyor. Avrupa Birliği'ndeki çalışmayan ve eğitim görmeyen kadınların ortalaması ise 14.3 olarak görülüyor. Kadınlarda bu oran 14.7 olarak bulunurken, erkeklerde ise 13.9 olarak belirtiliyor

Türkiye cinsel istismar konusunda dünyada 3. sırada

Çocuk istismarı ülkemizde sürekli

gündemde. İHD İstanbul Şubesi Çocuk Hakları Komisyonu'nun hazırlamış olduğu rapora göre yılda 8 bin çocuk cinsel istismara uğruyor. Türkiye'de cinsel suçların yüzde 46'sı çocuklara karşı işleniyor. TÜİK verilerine göre, son 10 yılda

482 bin 908 kız çocuğu devletin izniyle evlendirildi.

Son 6 yılda 142 bin 298 çocuk anne oldu ve bu

çocukların büyük kısmı

dini nikâh ile evlendirildi. Türkiye'de

AKP'nin iktidarda olduğu 2002'den bu yana 18 yaşın altında 440 bin çocuk doğum yaptı. 15 yaşın altında cinsel istismara uğrayarak doğum yapan çocuk sayısı ise 15 bin 937 olarak kayıtlara geçti. Son olarak geçtiğimiz aylarda İstanbul Kanuni Sultan Süleyman Hastanesinde 115 çocuğun hamilelik nedeniyle takip edildiği ortaya çıkmış, söz konusu vakalar ilgili mercilere iletilmediği gibi, hukuki girişimde bulunmayan sağlık personelinin sürgün edildiği ortaya çıkmıştı.

Bebek ölümlerinde vahim tablo

2009-2017 yılları arasında bir yaşını doldurmadan ölen bebek sayısı 129 bin 811, bir gün bile yaşayamadan ölen bebek sayısı ise 18 bin 471 oldu. Türkiye'nin en yoksul bölgesi Güneydoğu Anadolu Bölgesi olurken 8 milyon 250 bin kişinin yaşadığı bu bölgede, 5 milyon 573 bin kişinin yoksulluk sınırının altında bulunuyor. Bebek ölüm hızı illere göre incelendiğinde, 2017 yılında bebek ölüm hızının en yüksek olduğu il binde 17,2 ile Kilis oldu. Bu il binde 16,7 ile Hakkâri, binde 14,9 ile Muş ve binde 14,4 ile Urfa izledi. Sağlık Bakanlığı'nın kayıtlarına göre 2007-2017 yılları arasında erken hamileliğe bağlı sebepler nedeniyle 2 bin 404 bebek, doğum esnasında hayatını kaybetti.

Çocuk işçi sayısı 2 milyona yaklaştı

Türkiye'de çalışan çocuk sayısının 2 milyona yaklaştığı verilerle ortaya çıkarken çalışan her 10 çocuktan 8'i kayıt dışı çalışmakta. Mesleki eğitim adı altında uzun çalışma saatleri ile sömürülen çocuklar ya da çıraklık eğitimi alanlar resmi olarak işçi sayılmıyor.

AKP iktidarının pompaladığı ekonominin iyi gittiğine dair veriler bir de yukarıda ki veriler ışığında değerlendirilmelidir. Emekçilerin, kadınların, çocukların yaşam koşulları zorlaşırken, sermaye sınıfının karları ülke çıkarı olarak pazarlanmakta, ekonomi tüküründe propagandası yapılmaktadır.

Emperyalizme bağımlılık, sermaye diktatörlüğü ve gericilik sürdükçe bu düzen dikiş tutmaz

24 Haziran çare olmaz

24 Haziran seçimlerine çok az bir zaman kaldı. Toplumda büyük bir beklenti oluşmuş durumda. 16 yıllık AKP iktidarının değişebileceği ve Erdoğan'ın başkanlık hayallerinin son bulacağına dair beklentiler her yerde yazılıp çiziliyor. Bir yandan Muharrem İnce'nin başkanlık yarışında desteklenmesi diğer yandan parlamento seçimlerinde HDP'nin desteklenmesi... Bugün Millet İttifakı'nı kimse konuşmuyor bile...

Genel olarak siyasette yapılan denklem bu. Hem Erdoğan seçilmesin hem de HDP, Meclis'e girerse AKP Meclis çoğunluğunu kaybedsin üzerinden hesaplar yapılıyor. Kimin ne söylediğinin, hangi programı savunduğunun ve taleplerinin ne olduğunun hiç önemi kalmadı.

Ancak bundan daha öte sanki Erdoğan gittikten sonra bütün dertlerin biteceğine dair bir algı bulunuyor. Halbuki başta ekonomik kriz belirtileri ile emperyalizmle kurulan ilişkiler düşünüldüğünde ve yeni siyasal modeller olası politik krizler yabana atılamayacak kadar somut olarak karşımızda duruyor.

En büyük sorun: Laiklik kağıt üzerinde kaldı

AKP'nin 16 yıllık karşı-devrimci dönüşümünün en belirgin özelliği laikliğin bitirilmesi ve gericici bir devlet yapılan-

masına ve toplumsal dönüşüme geçişi. Özellikle eğitim alanında gerçekleşen adımlar, türbanın devlette artık resmen kabul edilmesi, laikliğe vurulan en büyük darbe. Mesele kimin ne giyip giymeyeceğinden ötedir. Türban bir simge olarak görülmeli, devlet Diyanet İşleri Başkanlığı üzerinden bir din devleti gibi çalışmaktadır artık.

24 Haziran seçimlerinin bütününe bakıldığında laikliğin yeniden işlerlik kazanabileceğinin hiçbir garantisi bulunmuyor. Cumhuriyet İttifakı belli. Millet İttifakı içindeki gericici parti düşünüldüğünde laikliğin tabutuna çivininin 24 Haziran seçimleriyle çakıldığı sabit olarak görülmeli. Bugün hiçbir parti, 24 Haziran seçimlerinde laikliği gündem bile yapmamaktadır.

Emperyalizme bağımlılık

Ülkemizin bugün içinde bulunduğu sorunların kaynağında emperyalizme bağımlılık bulunmaktadır. Başta Avrupa Birliği emperyalizmine ekonomik bağımlılık, ABD'ye siyasi bağımlılık ve NATO'ya askeri bağımlılık olmak üzere ülkemizin sömürülmesinde emperyalizm en önemli sorundur.

Bugün 24 Haziran seçimlerinde emperyalizme dair tek bir atf bile yoktur. Tersine düzen muhalefeti, emperyalizmle bozulan ilişkileri tamir edeceğimiz demektirler.

Bugün ülkemiz AKP tarafından ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'da askeri operasyonlar yapmış, cihatçı terörün garantörlüğünü üstlenmiş bulunmaktadır. Bu noktada 24 Haziran seçimlerinin alternatif bir programa sahip olmadığı açık olarak söylenmelidir. Hiçbir partinin farklı bir dış politika alternatifi bugün bulunmuyor.

Bununla birlikte ABD'nin kuzey Suriye'ye yerleşmesi hem AKP hem de HDP açısından karşıya alınmıyor. Tersine emperyalizmin yerleşme politikasına farklı veçhelerden destek sunan bir tablo karşımızda duruyor.

Sermaye diktatörlüğü sürüyor, sürecek

24 Haziran seçimleri, ülkemizdeki ekonomik modeli ve üretim ilişkilerini değiştirmeyecek. Patronların egemenliği devam edeceği gibi, sermaye düzeninin işlemesi için sermaye sınıfının kârlarının korunması öncelik taşıyacak.

Bugün ekonomik alanda kriz belirtileri bulunuyor. Olası bir ekonomik krizde, sistemin tıkanmaması için sermaye kârlarının korunması düzenin sahipleri için olmazsa olmaz. Olası bir iktisadi krizde krizin faturası emekçilere ödetilecek.

24 Haziran seçimlerinde farklı bir ekonomik programa sahip her hangi bir

seçeneğin olmadığını göstermiş bulunuyor.

Meclis'in sağcı ağırlığı

Herkes Meclis'te AKP'nin çoğunluğu sağlayıp sağlamayacağını hesabını yaparken, Meclis'in bir bütün olarak sağcılaştığının üzerinde bile durmamaktadır. AKP, MHP ve BBP'yi yani iki faşist partiyi Meclis'e taşıırken, CHP de, bir gericici, bir faşist ve bir de merkez sağ partiyi Meclis'e taşıyarak, Meclis'in sağ zaferinin altına imza atacaklar.

24 Haziran seçimleri aslında, AKP'nin kazanıp kazanmamasını bir yerden sonra önemsiz kılmış gözüküyor. Çünkü AKP zihniyeti, Meclis'te çoğunluk haline gelecek.

24 Haziran çare olmayacak

İnsanlarda büyük bir sıkışma bulunuyor. Herkes Erdoğan'dan o kadar bıkmış ki, bir an önce iktidardan gitmesi için ne gerekiyorsa o yapılıns diyorlar. Ancak bugün Erdoğan'ın da aslında bu sistem tarafından yaratıldığı unutuluyor.

Erdoğan tarafından yaratılan sorunlar Erdoğan gittiği zaman ortadan kalkmayacak. 24 Haziran seçimleri ülkemizin bu anlamıyla emperyalizmden, sermayeden ve gericilerden kurtuluşuna neden olmayacak.

SOL TAVIR

Kamil Tekerek

Restorasyon mu, devrim mi?

Bizim gündemimizde Türkiye devriminin programı var. Türkiye sosyalist devriminin...

Bu soru yakın geçmişte, "Restorasyon mu, faşizm mi?" diye sorularak bir ikilem oluşturuluyordu. Oysa ki şimdi olduğu gibi, o zaman da mesele İkinci Cumhuriyet'in ve onu şekillendiren öznelerin mutabakatı ve uyum sorunları ile ilgiliydi.

Bugün ise mesele, Muharrem İnce'nin dilinden düşürmediği restorasyon kavramı üzerinden tartışılmaktadır. Bunun topluma sunabildiği azami hat ise -kendilerinin bile tam olarak ne olduğunu tarif etmedikleri- "parlamentar sisteme dönüş" başlığı üzerinden çizilmektedir.

AKP'nin korsan seçimlerinde boy gösteren düzen muhalefetine hedefi belli. Tayyip Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı seçilmemesi hedefi için Kürt emekçilerini ve yoksullarını Muharrem İnce'ye oy vermeye ikna edeceksiniz, karşılığında ise HDP'nin barajı geçmesi için CHP tabanında "her aileden bir kişi HDP'ye oy verecek" propagandasını çekeceksiniz. Dört işlem siyasetinin hedefi bu. Programı ise belli değil.

Özelleştirmelere karşı büyük bir devletleştirme politikasını, dinselleşmeye ve dinin siyasete alet edilmesine karşı büyük bir laiklik seferberliğini ve emperyalizme karşı Türk ve Kürt emekçilerinin ayağa kalkışını temsil etmiyorsanız, bu düzeni her taraftan restore etseniz ne olur?

Türkiye'de kapitalist düzenin yaratmış olduğu yıkımı orasından burasından düzeltmelere tabi tutarak daha kabul edilebilir ya da çekilebilir bir sistem kurmayı hedefleyenler, sermaye sınıfına hizmetten başka bir programa sahip değiller. İşçilere daha yumuşak bir sömürüyü öneren düzen muhalefetine, AKP'nin sadakacılığını eleştirmesi ne kadar samimi görülebilir? Ya da pek modern görünümlü Meral

Akşener gibi bir faşistin, patronların çıkarları söz konusu olduğunda işçilerin üzerine tosuncuklarını sürmeyeceğini düşünebilir miyiz? Biraz daha ileri gidelim isterseniz. AKP'ye karşı TUSİAD'ın düzen muhalefetine desteklediğini propaganda eden Kürt siyasi hareketinin temsilcileri ve Yetmez Ama Evet'çi liberaller TUSİAD ziyaretlerinde "demokratik bir burjuva düzen" istediklerini söylüyorlar. Türkiye'de büyük sermaye "daha fazla merkezleşme, daha hızlı karar alma mekanizmaları" istiyoruz diyerek aslında Başkanlık sistemine yeşil ışık yakarken, demokrasi adına yapılanlara bir bakın. Kusura bakmayın ama, kimin atına binerseniz onun kılıcını sallarsınız.

Siyasal İslamcı AKP'ye karşı siyasal İslamcılar ile ittifakın adı olan Millet İttifakı'nın ve HDP'nin gerici Şeyh Said'i övüp, Kürtlerin ulusal duygularına hitap ederek İslamcılığı pompalayan anlayışının bu seçimlerde laiklik ile uzaktan yakından ilgisi olmadığı da ortaya çıktı.

Emperyalizm bahsinde de durum pek farklı değil. NATO, ABD ve AB'ye yaklaşım konusunda AKP ile aralarında neredeyse fark bulunmayan düzen muhalefetine Türkiye emekçileri için köklü bir yeniden yapılanma programı sunması imkansız.

Ne Cumhuriyet İttifakı, ne Millet İttifakı, ne de HDP bu ülkede emperyalizme karşı büyük uyanışın, Türk ve Kürt emekçilerinin bu ülkeyi yeniden kurmasının adresi olmayacak. Bu çok açık.

İşte bu yüzden Türkiye'de gerici, piyasacı ve işbirlikçi bir düzenin mutabakatı anlamına gelen envai çeşit restorasyon programını öncelikle elimizin tersiyle itmek gerekiyor.

Bizim kitabımızda yazılı tek bir program bulunuyor. O da sosyalizmin ve devrimin programı...

Seçim rüşvetleri AKP'ye yarar mı?

Seçimler bahane, sermayeye hizmet şahane

Seçimlerde son düzlüğe girilirken, sermaye partileri el büyüttü. Sermayenin gönlünü ve desteğini almak için çırpınan AKP, rüşvet yoluyla oy toplamaya çalışıyor

24 Haziran seçimleri için sona yaklaşılıyor. Sermaye partileri vaatleri ile temsili üstlendikleri sınıfın çıkarını "en iyi" şekilde yansıtmaya çalışıyor. Seçim rüşvetleri yoluyla emekçilerin sempatisini kazanma konusunda AKP başa oynarken, bir yandan bu "rüşvetler" aracılığıyla sermayeye de kazançlı bir kapı sunuyor.

Başta imar affı, vergi ve prim borcu affı olmak üzere, stok affı gibi "aflar" ile "af gündemini" sermaye için kullanan AKP, emekçilere ikramiye verilmesi ve bedelli askerlik düzenlenmesini konuşması ile de emekli ve gençlere seslenmek istiyor. Ancak her bir düzenlemenin arka planında çok ciddi bir kaynak aktarımı var.

İmar affı ile inşaat tekellerine göz kırpıyor

İmar affı kapsamında gündeme gelen konutların imar ve iskân problemini çözmeye dönük atılan adıma 500 bin civarında başvuru gerçekleşirken, imar barışı adı altında ciddi bir merkezi kaynak sağlanması gündeme geldi. Konutlarda değer yüzde 3'üne, ticari konutlarda ise yüzde 5'ine denk gelecek bir ödeme yapıldığında konutların iskân problemi çözülecek.

Böylece kaçak yapılaşma bir kez daha affedilirken, şimdiden yapılan başvurularla 10 milyar TL'den fazlası toplanmış durumda. Yaratılan kaynağın "kentsel dönüşüm" sürecinde kullanılması beklenirken, bu süreçte inşaat sektörünün

ihtiyaç duyduğu kaynak aktarımı için merkezi bütçeden pay yaratılmış olacak.

Tekellere stok affı kıyağı

Vergi ve prim affı ile özellikle büyük sermayenin bir dizi borcunun silinmesi gündeme gelirken, stok affı da aynı şekilde reel sektöre dönük olarak atılan "güllerden" biri olarak anılıyor. Stok affı ile geçmiş döneme ait stoklar kayda alınırken, bu stokların değerinin yalnızca yüzde 10'nu bedel olarak 3 yıl içinde taksitlendirilerek ödenecek. Böylece başta gıda, tekstil, metal sanayi olmak üzere stoklu çalışan sektörlerde tekellere ciddi bir dolaylı kaynak aktarımı sağlanmış olacak.

Silah sanayi için kaynak aranıyor

Diğer konuşulan konu da ise ikircikli bir tutum alınmış durumda. Profesyonel orduya geçişle ciddi bir silah sanayi yaratılması ihtiyacı duyulurken, bu kaynakların ilk elden sağlanması için "bedelli askerlik" fikrinin getirilmiş olması dikkat çekiyor. Bu noktada, askerlik faaliyetinin özellikle gençler için "zorlayıcı" hale gelmesi, zorunlu askerlikten kaçışa neden olurken, sermaye için de bu kaçış hali "kaynak yaratma" potansiyeline dönüşmüş durumda.

AKP, seçimlerin son düzlüğüne girerken oyunu kazanmak için elindeki tüm imkânları kullanırken, bu yolla "ulufe" dağıtmaktan da çekinmiyor. Ancak eldeki tüm imkânlar sermayeye verilecek güven için yaratılırken, emekçilere de işin ceremesini çekmek kalıyor.

DOSYA: Seçimde yarışanlar: Gericilik, faşizm ve liberalizm

Bu hafta Pusula sayfalarımızı düzenin seçim politikalarına ayırdık. "Seçimde yarışanlar: Gericilik, faşizm ve liberalizm" başlıklı yazı dizimizin ilk yazısını Ali Ateş "Sağ partiler Meclis'e" başlığıyla yazdı. Yazı dizimizin ikinci yazısını Umut Kuruç "Sağlı solu gericilik yarışı" başlığıyla yazdı. Yazı dizimizin son yazısını ise Zafer Aksel Çekiç imzalı "Düzen solunun liberalizmle dansı" başlığıyla yayınlıyoruz.

İyi okumalar

Sağ Partiler Meclis'e

■ Ali Ateş

24 Haziran seçimlerinde herkesin kilitlendiği yer Başkanlık seçiminin ikinci tura kalıp kalmayacağı ve Meclis'te çoğunluğu kimin alacağı. Bütün hesapların buna göre yapıldığı bir seçim atmosferiyle sandığa gidilecek. Bugün AKP karşıtı muhalefetin konsantre olduğu yer burası ve özellikle Meclis'te AKP'nin çoğunluğu sağlayamaması üzerine inşa edilen bir seçim stratejisi ile karşı karşıyayız. Ancak kimse seçimlerin siyasal anlamını tartışmıyor. Hele hele Meclis'in siyasal niteliği ne olacak sorusu gündem bile olmuyor.

Oysa ki, 24 Haziran seçimlerine daha genel bir yaklaşım geliştirecek ortadaki gerçek bambaşka. Neredeyse Türkiye'nin bütün sağ partilerinin Meclis'e taşınacağı bir sonuç karşımıza çıkıyor. Gerici ve baskıcı AKP'nin geriletilmesi üzerine kurulan senaryo, gerici ve faşizan bir Meclis'in kapısını açıyor.

İşin tuhaf ve ürkütücü tarafı burasıdır.

Faşist partiler Meclis'e

Faşist kimliği ile bilinen MHP'nin Türkiye siyasetinde hep bir ağırlığı oldu. Ancak en son 1999 seçimleri dışında MHP'nin düzen siyasetinde başat bir toplumsal ağırlığı temsil ettiğini söylemek çok mümkün değil. Her zaman Meclis'te kendisine yer bulan MHP içinde ilk bölünme BBP'nin ikinci bölünme de İyi Parti'nin kurulmasıyla gerçekleş-

mişti.

MHP'nin 1980 sonrası Meclis'te yüzde 10 barajını aşıp aşamaması düzen siyasetiyle doğrudan ilgili bir konu. Ancak BBP'nin yıllardır kendi başına Meclis'te olmadığı da başka bir gerçek. 24 Haziran seçimlerine de kendi başına katılsaydı, BBP'nin Meclis dışı kalacağı herkes tarafından görülen bir durum.

Bugün MHP içinde gerçekleşen yeni bölünmeyle birlikte MHP-İyi Parti adıyla ortaya çıkan iki faşist partinin kendi başlarına Meclis'e girmelerinin de çok mümkün olup olmayacağı tartışmalı. Bugünkü siyasal gelişmeler düşünüldüğünde MHP ve İyi Parti kendi başlarına ve ittifaksız seçimlere katılsaydı, her iki partinin de önünde baraj sorunu olacağı ve iki partinin de Meclis'e giremeyebileceği yabana atılmayacak bir opsiyon.

MHP ve BBP, AKP tarafından, İyi Parti de CHP tarafından bugün Meclis'e taşınmaktadır. 24 Haziran seçimleri, düzen siyasetinin faşist bütün güçlerinin Meclis'e taşınacağı bir seçim olarak tarihe geçecek. 3 faşist partili bir Meclis'te AKP'nin geriletilip, AKP zihniyetinin yarattığı tahribatın ortadan kaldırılacağını düşünmek ve buradan daha demokratik bir Türkiye hayal etmek tuhaf bir durum olsa gerek.

Dinciler Meclis'e

AKP, dinci bir parti. Milli Görüş geleneğinden koparak gelen ve 2001 yılında Fazilet Partisi'nin kapatılmasından sonra Saadet Partisi'ne gitmeyenler

tarafından kuruldu. Milli Selamet Partisi-Refah Partisi-Fazilet Partisi çizgisi üzerinden tarif edilecekse "Milli Görüş" çizgisinin taşıyıcısı bir parti olarak karşımıza çıkıyor.

AKP, kurulurken İlimli İslam kavramı en çok tartışılan kavramların başında geliyordu. Aynı zamanda Fazilet Partisi-Erbakan çizgisi düşünüldüğünde Erdoğan ve AKP, yenilikçi kanadın temsilcisi olarak öne çıkıyor, eski geleneksel İslamcı anlayışı ise Saadet Partisi temsil ediyordu. Saadet Partisi çarşafı, AKP ise türbanı yani daha modernize edilmiş örtünme biçimini temsil ederken, aslında bölünmenin sırrı emperyalizmle ilişkilerde saklıydı. İlimli İslamcılık kavramıyla ortaya atılan mesele emperyalizmle uyumlu İslam'dan başkası değildi.

AKP'nin 16 yıllık iktidarının en temel eleştiri noktası laikliğin bizzat AKP tarafından ortadan kaldırılıp kağıt üzerinde bırakılması. AKP bunu milletin değerleriyle barışmak olarak kodlarsa da bizzat gericiğin hem toplumsal hem de siyasal alanının genişletilmesi bizzat AKP'nin temel misyonu oldu. Toplumsal anlamda, AKP karşıtlığının en belirgin tarafı laikliği ortadan kaldırması iken bugün 24 Haziran seçimlerinde laikliğin konusu bile edilmemektedir.

İşin tuhafı da burada devreye giriyor. AKP'nin geriletilmesi adına daha gerici bir parti bugün AKP ile birlikte Meclis'e taşınıyor. Saadet Partisi, kendi başına seçime katılsaydı yüzde 10 bara-

ajını aşamayacakken bugün bizzat CHP tarafından Meclis'e taşınıyor.

AKP varken, şimdi bir de Saadet Partisi de gericiği temsil eden bir parti olarak Meclis'te bulunacak.

24 Haziran seçimlerinin anlamı: Sağ Meclis

24 Haziran seçimlerinde kimsenin üzerinde durmadığı nokta, Meclis'in siyasal ağırlığı ve anlamı. Örneğin bugün partilerin neyi temsil ettiğinden daha çok, AKP'nin mutlak iktidar olmasının önüne geçmek için oy istenmesi. Yine aynı şekilde AKP tabanından oy kotarmak için Saadet Partisi'nin ideolojisi, ilkeleri ya da programına bakılmaksızın desteklenmesi ve Meclis'e taşınması işiyle meşgul herkes.

Bütün bu tablonun doğal ve zorunlu bir sonucu olacak. O da Meclis'in büyük bir sağ ağırlık taşıyacağı. AKP, MHP, İyi Parti, BBP, Saadet Partisi, Demokrat Parti gibi partilerin bulunacağı Meclis'in Türkiye siyasetinde karşılığı belli.

Başkanlık seçimiyle Meclis'in öneminin daha da azaldığı, her politik kesimin kendisini Meclis çatısı altında ifade edebilmesinin önünün açıldığı bir tiyatrodur, 24 Haziran seçimlerinde bütün sağ partilerin Meclis'e taşınacağı bir hesap bulunmaktadır.

24 Haziran seçimleri sağın sağla seçimi, bütün sağ partilerin Meclis'e taşınacağı seçim olarak tarihe geçecektir.

Sağlı solcu gericilik yarışı

Son 16 yıldır her seçim döneminde olduğu gibi 24 Haziran'da da "AKP'den kurtulmak için" sandığa gidiliyor. AKP'ye karşı gericiliğin toplumsal meşruiyetini kim daha fazla sağlayacak yarışında kim kazanacak, kim kaybedecek?

■ Umut Kuruç

Siyasal İslamcılık olarak da kodlanabilecek olan dinci gerici pratik, esas olarak sermaye düzeninin bekasını sağlamakla yükümlüdür. Bir yandan iktidar mekanizmalarına egemen olurken diğer yandan bu mekanizmaları sonuna kadar kullanarak da "sivil toplumculuk" adıyla toplumsal alanda kültürel ve ideolojik dönüşümü sağlar.

Bu dönüşüm, özellikle emekçi kitleleri sermaye düzenine bağlarken, onun zincirlerinden boşalmış saldırıları karşısında tevekkülle boyun eğecek bir toplumsallığı kurmayı hedefler.

Ülkemizde özellikle 2. Dünya Savaşı sonrası, belirgin bir biçimde ise 1960'larla birlikte örgütlü hareket halini almış olan dinci gericiliğin, sermaye düzeni karşısında mücadele eden ilericiilere, solculara, sosyalist ve komünistlere karşı özel olarak beslenip büyütüldüğünü bir kez daha belirtelim.

Emperyalizmin ve sermayenin ülkemizdeki işçi sınıfı hareketlerine karşı en önemli aracı olan ve milliyetçilikle de takviye edilen siyasal İslam veya dinci

gericilik 1940'ların sonunda çeşitli siyasi pratiklerle kendini göstermeye başlarken, 1950'lerle birlikte özellikle ABD emperyalizminin Sovyetler Birliği'ni bir "yeşil kuşakla" kuşatmasında önemli rol oynar. Türkiye'de DP ve AP içerisinden doğan Milli Görüş çizgisiyle siyaset sahnesinde yaşam bulacaktır.

Siyaset'te Milli Görüş farkı!

1940'larda ırkçı Turancı çizginin neferi haline gelmeye başlayan Necmettin Erbakan, sonrasında Milli Görüş'ün kurucu lideri olarak cemaatlerin siyaset ve ekonomide örgütlenmesini sağlayan ve devlet içerisindeki gerici kadrolaşmanın mimarı olacaktır.

İslami değerlere dayalı siyasi ve toplumsal bir düzen hedefleyen Milli Görüş, Necmettin Erbakan'ın ifadesiyle "*Sultan Fatih'in, Hıristiyan Bizans İmparatorluğu'na karşı İstanbul'u fethederek İslam'ın zaferini ilan edişindeki ruha dönüştür.*" En önemli mücadele başlıklarından biri ise anti komünizmdir. Mülkiyetin kutsallığı elbette tartışılmaz: "*Temel iktisadi felsefemiz milletimizin asırlarca dayandığı manevi ve milli değerlerden, mülhem*

olan helal kazancın teşvikçisi, mülkiyet hakkına hürmetkâr olmak esaslarını ihtiva eder." sözleri siyasal İslam'ın amensüdüdür adeta. Dış politikada ise hedef Türkiye'nin önderliğinde İslam ülkelerinin birliğini kurmaktır. 1990'lara gelindiğinde Milli Görüş'ün Kürt sorununa önerdiği çözüm "farklı etnik kökenleri olanların İslami birlikteliği ile sağlanacağıdır."

Erbakan'ın meşhur sözlerinde ifade bulan ve "Adil Düzen" olarak telaffuz edilen Milli Görüş iktidarı kaçınılmazdır, ancak bunun kanlı mı yoksa kansız mı olacağına karar verilecektir.

1960'larda Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nde (TOBB) kariyer basamaklarını hızla tırmanan Necmettin Bey, 1969'da "küçük ve orta çaptaki işadamlarının temsilcisi olarak" buraya başkan olacak, 1970 yılında siyasal İslam'ın ticarete de yaşam alanı bulacağı Milli Nizam Partisi'ni, 1973'te de Milli Selamet Partisi'ni kuracak, hızla hem Ecevit'in CHP'sinin hem de Milliyetçi Cepheler'in koalisyon ortağı olacaktır.

Esas hedefi komünizmle mücadele olan Milli Türk Talebe Birliği (MTTB)

1960'larla birlikte bu hedefi değiştirmeksizin Erbakan'ın Milli Görüş çizgisine oturacak, bugünün birçok gerici figürüyle birlikte Abdullah Gül, Tayyip Erdoğan, İsmail Kahraman, Devlet Bahçeli, Bülent Arınç, Fehmi Kuru ve MTTB'nin İngiltere'deki faaliyetlerine başkanlık eden Temel Karamollaoğlu gibi kadrolar buradan çıkacaktır.

1969'un Kanlı Pazarı'nı örgütleyen ve hayata geçiren 6. Filo'yu kible yapan bu toplam içerisinde yer alan isimlere bakıldığında yukarıdakilere eklenecek ikisini anmadan geçmeyelim. Diyarbakır Komünizmle Mücadele Derneği Başkanlığı yapmış olan Saadet Partisi eski Genel Başkanı Recai Kutan ve Erzurum Komünizmle Mücadele Derneği'nin kurucularından Fethullah Gülen...

12 Eylül 1980'le birlikte Milli Görüş'ün fikirleri de iktidar olur. O dönem kadar fazla sayıda açılan İmam-hatip okulu, din derslerinin zorunlu hale getirilmesi, üniversitelerdeki Türk-İslam sentezi kadrolaşması gibi politikalar bugünlerin temelini oluşturacaktır.

1996'da Refahiyol Hükümeti'nin başbakanı olan mücahit Erbakan, Türkiye

ile İsrail arasında istihbarat paylaşımını da içeren Savunma İşbirliği Anlaşması'nı imzalayacaktır. Dinci gericiliğin Siyonizm karşıtlığı buraya kadardır!

Sivas katliamının faillerine avukatlık yapanları o günlerden bugünlere iktidara taşıyan dinci gerici çizgi olan Milli Görüşçü Saadet'in icraatları bu sayfalara sığmaz elbette. Ancak, 1990'ların sonuna gelindiğinde toplumu kucaklayamayan üslup yerine toplumun gericilikle uzlaşmasını, direnç noktalarının dağıtılarak gericilikle uyumlu bir toplumsal yapının temellerinin atılması gerekmektedir. AKP bu ihtiyaca binaen Milli Görüş içerisinde doğacak ve siyaset sahnesindeki yerini alacaktır.

1997'de Başbakanlık Konutu'nda şeyh ve tarikat liderlerine iftar yemeği veren, "Namaz dinin direği cihad ise zirvesidir. Biz siyaset değil cihad yapıyoruz." diyen Erbakan'ın yine kendi ifadesiyle "kafasına cihat çivisi çakarak" tedrisatından geçirdikleri 2002'de iktidar olup son yıllarda "dindar ve kindar nesil yetiştirme" hedefini tıpkı hocalarının açık sözlülüğüyle ifade ederken, yine hocalarının hayalini cihatçı eğitimle ete kemiğe büründürürler.

Boynuz kulağı geçmiştir. Ancak, Erbakan'ın Saadet'i yarışı bırakmaya niyetli değildir. Son düzlüğe girerken depar atarak, dinci gericilik ve rant rabıtasının nimetlerinden daha fazla yararlanmaya, geçmişin çömezlerinin 16 yıldır yaptıkları "hataları" düzeltmeye, ayarı kurmaya kararlıdır. Milli Görüş çizgisinin yeniden güçlenmesindeki ısrar, bugün Karamollaoğlu'nun AKP için "Bu arkadaşlarımız herhalde biraz kilo aldılar, bizim gömlek bunlara sığmaz, giremezler, yırtılır" sözleriyle de ifadesini bulur.

Erbakan'ın çaktığı çiviler AKP'yle sınırlı mı?

Bu hafta sonu Türkiye'nin sağcılardan sağcı beğeneceği, gerici politikalarını yarıştıranları oylayacağı seçime günler kaldı. Bu vesileyle Necmettin Erbakan'ın çaktığı çivilerin AKP'yle sınırlı olmadığını bir kez daha, hem de daha açık bir biçimde görüyoruz.

Tıpkı 1990'lardaki "Adil Düzen" yalanıyla zirve yaptıkları gibi, bu sefer de sol yumruklarını kaldıranlardan, "Ben Milli Görüş'ten hiç ayrılmadım ki" diyen AKP kurucularına, "Katliam demeyelim, insanlar cayır cayır yanmadı" sözlerini sarf eden Sivas katliamı sorumlularına kadar geniş bir gerici yelpazeyi meclise taşıyacak ittifakın başını çekenler AKP'ye alternatif!

Özellikle 1960'ların sonundan itibaren yükselen Milli Görüş içerisinde çıkanların icraatları bu çizginin hedef-

lerini belli bir aşamaya getirmiş ancak yıkılan Cumhuriyet yerine kurulan yeni rejimin ana sorunu olan gericilikle uyumlulaştırma sağlanamamıştır. Direnç gösteren ilerici toplumsal kesimleri kapsamak mecburidir. Millet İttifakı'nın çimentosu Saadet'in CB adayı Sivas'ın "mücahiti" Karamollaoğlu'nun "Bu memlekette bizim farklı fikirlerde, inançlarda olan insanlar olarak kucaklaşmaya ihtiyacımız var. Huzur başka türlü sağlanmaz ki." sözleri tam da bu kapsama ve uzlaşma sorununa işaret eder.

Direncin kırılması, uzlaşmanın sağlanması Saadet'le sınırlı değildir. İlerici toplumsal kesimlerin 1923'e referansla temsiliyet atfettiği CHP'nin katalizörlüğüne bir kez daha ihtiyaç vardır. Cumhurbaşkanlığı adaylığını açıklayan Muharrem İnce önce Cumhuriyet ilkelere nin sembolü olan altı oku yakasından söker, ardından Anıtkabir'e besmeleli dualı ziyaret gerçekleştirir. "Muhafazakâr bir ailede büyüdüm. Onun için dindar nesil yetiştirilmesine itirazım yok. Engel olmam. Gereğini yaparız" diyerek Erbakan'ın "siyaset değil cihat" yapan haleflerini de "sollayiverir". Binlerce kişilik iftar sofraları, sahur mitingleri ve İmsakiye dağıtımlarıyla seçim çalışması yürütürken, "Başörtüyü ister evde ister devlette, istediğin yerde tak" sözleriyle dindarlık yarıştıran İnce "Allah'ın izni, milletin izniyle cumhurbaşkanı seçildiğimde dünyanın en büyük İslami Bilimler Üniversitesini Şanlıurfa'da kuracağımı" ilan eder.

Öte yandan Cumhuriyet'in ilerici değerlerini hesaplaşmaya kurban edenler Said-i Nursi anmaları yaparak, şeriatçı Şeyh Sait'in adını meydanlara vererek,

Demokratik İslam Kongreleri ve Kutlu Doğum Haftaları örgütlerler. Laiklik yerine inanç özgürlüğü kavramını yerleştirerek, Cumhuriyet yerine kurulan rejimde yer edinme çabasında olanlar, gericilik karşısında diğer seçenektir!

Seçim bildirgelerinde biri "Farklı yaşam tarzlarına ve inançlara saygılı laikliğin partisi CHP" derken diğeri "Özgürlükçü laikliğin egemen kılınacağı yeni bir anayasa"dan söz etmektedir. Dini cemaatler ve tarikatları sivil toplum kuruluşu olarak adlandırılırken, herkes bu "sivil toplum" ortamındaki yeryüzü sofralarında hoşgörünün gereği olarak yer edinme yarışına girer.

Gericilikle uzlaştırma yarışı

AKP eliyle kurulan yeni rejimle toplumu uzlaştırma çabaları, bu rejimin olmazsa olmazı gericilikte bir toplumsal mutabakat ve uyumu hedefliyor. Bunu yaparken "alternatif" siyasetler çabalarına uygun olarak laikliğin ruhuna da fatiha okuyorlar.

Toplum, yeni rejimin sorunlu başlığı olan cumhuriyetçi, seküler ve ilerici kesimlerin kapsanması için büyük bir ideolojik saldırıyla kuşatılıp gericilik tarafından teslim alınmaya çalışılırken, seçim kampanyalarının "en iyi ben kapsarım, uzlaştırırım" yarışına döndüğünü hep birlikte izliyoruz.

Ortada AKP eliyle kurulan piyasacılık, gericilik ve emperyalizme tam boy teslimiyet üzerine oturtulmaya çalışılan yeni rejime karşı bir alternatif olmadığı açık.

Mesele gericilik olduğunda görüntü aldatıcı bile olamıyor. Karamollaoğlu'nda sol yumruklu kurtarıcı görmeye çalışan-

lar Sivas'ta yakılan 37 canı bir türlü katliam olarak adlandırmayan bu şahıs için laikliğin "tarifine göre bu isimlendirilecek" bir başlık olduğunu en hafif tabirle gözden geçiriyor. Adamın ısrarla "Milli Görüşü ben temsil ederim" vurgularını "İslamcı değil Müslümanım" sözleriyle örtmeye çalışıyorlar. Belli ki laiklikten zaten vazgeçilmiş, dini siyaset ve toplumsal yaşamdan çıkarmak şöyle dursun, herkes Müslümanlık yarışına girmiş.

Dinci cemaatleri ve tarikatları sivil toplum kuruluşu olarak gören bir zihniyetle, onları birer düşünce ve inanç kuruluşu, toplumun içerisinde kök salması ve toplumsal yaşamı belirlemekte özgür örgütlenmeler olarak gören bir anlayışla varılacak yer bellidir. Varılan o yerde ise insanlığın ilerici birikiminden de akıldan da, bilimden de söz etmek mümkün değildir.

Laiklik "mozaikte" sadece içi boşaltılmış bir renktir artık. Törpülenmiş bir motif olarak sadece yaşam hakkına sahip olurken, gericiliğin karanlığıyla uzlaşmış ve hoşgörü sınırları içerisinde var olabilecektir ancak. Burada dinci gericilik, toplumsal yaşamdan silip atılması gereken bir karanlık değildir. Hal böyleyken, bu düzeni değiştirmek, karanlığı yıkıp aydınlık bir ülke kurmak üzere mücadele yerine bu karanlıkla barışma, çokça dillendirilen uyum ve uzlaşma dayatılmaktadır.

Evet, AKP gitmelidir. Ancak, bütün tarihsel referansları ve karanlığıyla birlikte silinmelidir bu ülkeden. Bunun yolu da, onun eliyle kurulan rejimi meşrulaştırmaktan değil, o karanlıkla bizleri uzlaştırmaya çalışanlarla da hesaplaşmaktan geçer.

Düzen solunun liberalizmle dansı

24 Haziran'da yapılacak seçimler öncesinde düzen muhalefetine üzerinde bir kez daha liberalizmin etkisi fazlasıyla hissediliyor. Haziran Direnişi'nin ardından yönünü bulamayan sosyalist hareketin telaşı ve abartılı tespitler ile beklentiler arasındaki salınımı da düzen muhalefetine sosyalist solu kendine bağlamasını kolaylaştırıyor

■ Zafer Aksel Çekiç

Türkiye'de liberal bir siyasi örgütün olduğunu söylemek zor olsa da bir liberal siyasi örgütlenmenin olduğunu biliyoruz. Televizyonlarda, gazetelerde, yazın dünyasında ve "sivil toplum" içerisinde kilit noktadaki konumları işgal ederek ve önemli ölçüde Avrupa Birliği ile vakıflardan aldıkları fonlarla toplum üzerinde etkili oluyorlar.

Bu etkiyle, özellikle Haziran Direnişi'ndeki "flamasız Gezi" ve "siyaset istemiyoruz" söylemleriyle başlayıp ardından yapılan her seçim de yenilenen şekilde sosyalist solun etkisizleştirilmesi ve başta AKP olmak üzere düzen siyasetine karşı biriken büyük toplumsal tepkiyi yine düzen içi kanallara bağlamak adına önemli bir işlev de üstleniyorlar.

Bu çerçevede 24 Haziran'da yapılacak seçimler yaklaşırken gerek Cumhuriyet Halk Partisi (CHP) içerisinde gerekse Halkların Demokratik Partisi (HDP) içerisinde bu etkileri görüyoruz.

Liberalere emanet siyaset

Bir liberal siyasi örgütten bahsedemsek bile düzen solundaki parti yöneticileri arasında doğrudan sermaye temsilciliğini de yapmış pek çok liberal isme rastlamak mümkün. Üstelik bu isimlerin sosyalist sol üzerinde de ciddi bir etkileri var. Örneğin, 16 Nisan Referandumu'nun ardından CHP'nin "sol kanadı" denilebilecek Selin Sayek Böke ve İlhan Cihaner gibi isimlerden seçimlerin boykot edilmesine yönelik "utangaç" açıklamalar geldiğinde soldan bu sese uyum gösterilirken neticede çağrının "seçim güvenliğinin sağlanmasına yönelik" olduğu açıklandığında bu kez sosyalist solun temsilcilerinden seçimlerde oy kullanılmasının önemini dinlemeye başladık.

Parti yönetimlerine baktığımızda CHP'nin Cumhuriyet'i kuran parti olarak merkezi konumu gereği büyük sermayenin yanı sıra ABD, Avrupa Birliği, NATO, Dünya Bankası gibi emperyalist devlet ve kurumların etkin birer memuru olmuş pek çok isme yönetiminde yer verdiğini görüyoruz. HDP açısından doğal olarak durum biraz daha farklı. Orada "yetmez ama evetçi" isimlerin öne çıktığını görüyoruz.

Örnek olması açısından CHP Parti Meclisi'nde Almanya merkezli emperyalist devletler ve tekeller tarafından finanse edilen Uluslararası Şeffaflık Derneği'nin (Transparency International) Türkiye ayağında yönetim kurulu üyesi

olan Gökan Zeybek, Dünya Bankası geçmişiyle Selin Sayek Böke, eğitimini ABD'nin Fulbright ve Almanya'nın Friedrich Ebert Vakfı burslarıyla yapmış eski YÖK üyesi Burhan Şenatalar, parti içinden yetiştirilen ve emperyalist merkezlerde etkili olan "İşgal Et" (Occupy) hareketleri ile içli dışlı Gökçe Gökçen gibi isimler sayılabilir.

HDP'ye baktığımızda ise "yetmez ama evetçi" Eş Genel Başkan Sezai Temelli yeterli bir örnek sayılabilir. Türkiye'de liberal solun en ciddi parti denemesi olan Eşitlik ve Demokrasi Partisi ile onun ardılı Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi üzerinden HDP içerisinde var olduğunu da biliyoruz.

Biçimsiz bir "özgürlük" vaadi

CHP ve HDP'nin genel söylemlerine baktığımızda büyük ölçüde "ceberrut Kemalist devlet"e karşı yıllardır liberal ezberler haline gelen ve Adalet ve Kalkınma Partisi'nin (AKP) de geçmişte önünü açan sermayenin ihtiyaçları ile uyumlu bir "bireysel özgürlükler" tarifi içerisinde kalındığı görülüyor.

Bugüne kadar HDP'de daha baskın olmakla birlikte özellikle ulusalcıların daha etkisiz kaldığı son yıllarda CHP içerisinde de etkin bir söylem haline gelen AKP'nin gerici saldırılarına karşı dincileşmenin üzerini örten "dindarlara yaranma" yaklaşımı bu açıdan en çarpıcı örnek sayılabilir. HDP'nin "özgürlükçü laiklik" söylemine yaklaşan şekilde CHP'nin de Halk TV ekranlarında Mustafa Kemal'in dindarlığını kanıtlama uğraşı, tepe noktasına Ekmeleddin İhsanoğlu adaylığı ve Abdullah Gül arayış-

ları ile varılan gerici adaylar gösterme merakı ile AKP'nin gerici uygulamalarının özüne dokunmayacaklarına ilişkin verdikleri teminatlar artık olağanlaştı.

Bu çerçeveden bakıldığında özgürlükler alanında liberal tezlerin her iki partinin de söylemi haline geldiğini görüyoruz.

Liberal "kişi kültürü": Tek adam karşıtlığı

Bir diğer kritik başlığı ise Recep Tayyip Erdoğan, diktatörlük ve faşizm tahlilleri oluşturuyor. Sosyalist solun da fazlasıyla teşne olduğu bu tahliller neticesinde AKP'nin yarattığı dönüşüm ve sermaye düzeni bağı kopartılan bir siyaset ve muhalefet anlayışı egemen kılınıyor.

Yıllarca üstü kapalı olarak Mustafa Kemal'in hayatta olduğu dönemi ve açık olarak İsmet İnönü dönemini tek adamlık, diktatörlük, milli şeflik gibi kavramlarla yeren liberaller bu kez de yıllarca "en büyük demokrat" diye pazarladıkları Erdoğan'ı tek adamlık ve diktatörlükle suçluyorlar.

Kuşkusuz Erdoğan'ın güttüğü siyaset ve yaklaşımları siyasi olarak bu şekilde tanımlanabilir. Ancak Erdoğan'ın kişisel olarak bu tercihleri yaptığı gibi bir yaklaşım, yıllardır karlarını katlayan burjuvazinin Erdoğan ve AKP'nin politikalarından duydukları memnuniyeti ve Türkiye'nin uluslararası siyasette kaldığı zor durumdaki tercihleri gizleyerek büyük bir kötülük yapıyor. Dahası, böylece düzen kendisini Erdoğan üzerinden aklama fırsatını da her zaman cebinde tutabiliyor.

Liberalilerin solu sıkıştırdığı alan: Seçim güvenliği

2014 seçimlerinden bu yana Türkiye'de sosyalist sol CHP ve HDP üzerinden arttırılan bir seçim güvenliği gündemiyle oyalanıyor. Seçimlerde ve toplumsal alanda düzene karşı bir muhalefet geliştirmenin gereklerini yapmak yerine mücadele eder gözükmenin bir aracı haline gelen seçim güvenliği meselesi devrimcilerin düzen partilerinin oyunu koruduğu bir garabeti ortaya çıkarmış durumda.

Liberalilerin başlattığı "tatava yapma, bas geç" ve türevi seçim kampanyalarıyla havlu atan sosyalist sol çare olarak düzen partilerine rağmen düzen partilerinin oylarını korumayı bir toplumsallaşma aracı olarak değerlendiriyor. Oysa CHP ve HDP'nin bugüne kadar hiçbir zaman arkasını kovalamadığı bu başlık sonuçta düzenin temsiliyet becerisine katkı sağlıyor.

Hazine yardımları, devletin ve belediyelerin ihaleleri ile oluşturulan kirli kaynaklar, yandaşıyla da ana akımıyla da tüm medyanın sermaye düzeninin devamı için yürüttüğü yayınlar ile zaten fazlasıyla eşitsiz olan seçimler sandıklardan çıkacak oyların sayımıyla örtülüyor. Daha kötüsü, bu alanda faaliyet gösteren "sivil toplum" hareketleri, özellikle son birkaç seçimdir yaptıkları çok sınırlı tespitlerle, esas olarak seçimlere de meşruiyet katıyor.

Liberalizmin etkileri bunlar ve benzeri başlıklardan düzenden duyulan rahatsızlığı yine düzene bağlamakta etkin bir rol oynuyor.

İnşaat sektörü kaynarken...

Asıl "dip dalgası" inşaatta

Seçim sathına yaklaşan Türkiye'de siyasiler bol bol konuşurken, emekçiler ise yaşadığı zorluklara karşı sesini yükseltiyor. İnşaat sektöründe çalışan işçiler bayram öncesinde başlattıkları eylem dalgası ile "dip dalgasının" nereden başlayacağını işaretini verdi

Mega projelerle, devasa yatırımlarla gündeme gelen, AKP'nin övünmeden durmadığı işleyle gündeme gelen inşaat sektörünün diğer yüzü olan inşaat işçileri, gündeme sık sık ölümlerle geliyor. İş cinayetlerinin tepede olduğu sektör, aynı zamanda insanlık dışı çalışma şartlarıyla, uzun çalışma saatleriyle ve ödenmeyen ücretlerle de sık sık gündemde.

İnşaat işçileri için zor çalışma şartlarına rağmen sektörde bulunmalarının tek nedeni ücretler. Çoğu inşaat işçisi "gurbetçi" olarak şantiyelerde çalışırken, özellikle ailelerini geçindirebilmek için ücretlerinin zamanında alınması büyük bir zorunluluk. İnşaat sektöründe büyük yatırımlara karşın sömürü oranı da aynı şekilde artıyor. Bu sömürü oranını korumak için patronlar işçinin ücretine göz dikiyor.

Dip dalgasının diğer adı: İnşaat işçisi

Bu durum seçim belirsizliği ile birleşince patronlara gün doğdu. Bayram öncesi pek çok şantiyede ödemeler aksatılırken, inşaat işçileri de bu duruma tepki gösterdi. Pek çok büyük şantiyede bayram öncesinde ardi ardına iş bırakma ve fiili grev gerçekleşti. Böylece seçim sathına yaklaşan Türkiye'de siyasiler bol bol konuşurken, emekçiler ise yaşadığı zorluklara karşı sesini yükseltiyor. İnşaat sektöründe çalışan işçiler bayram öncesinde başlattıkları eylem dalgası ile "dip dalgasının" nereden başlayacağını işaretini verdi.

Aralarında 3. Havalimanı, Sabiha Gökçen Metro'su gibi büyük inşaatların yanısıra, Sakarya Ferizli devlet hastahanesi inşaatı, Maslak'ta bulunan Skyland gökdelen ve Cer İstanbul konut projelerinin de bulunduğu beş büyük

şantiyede yüzlerce işçi ücret gasplarına karşı eylem başlattı. Aralarında Kalyon inşaatında bulunduğu sektörün tekellerine karşı ayağa kalkan işçiler, eylemleri ile başarıya ulaştı. Bayram öncesinde gerçekleşen eylemlerde işçiler ödenmeyen ücretlerini alırken, inşaat sektöründe eylem dalgasının da yaklaştığı gözlemlendi.

İYİ-SEN, asıl "filme" hazırlanıyor

Eylemlerin örgütleyicisi ve destekleyicisi konumunda olan İnşaat ve Yapı İşçileri Sendikası (İYİ-SEN) Başkanı Ali Öztutan yaklaşmakta olan fırtınaya işaret ederken, "bu izlediğimiz henüz fragman" dedi. Her kazanılan zafer ile

inşaat işçilerinin birliğinin arttığını vurgulayan Öztutan, hak gasplarının kader olmadığını da vurguladı.

Yaz aylarında, inşaat sektöründe hak gasplarına ve kötü çalışma koşullarına karşı İYİ-SEN büyük bir örgütlenme kampanyası yapacağı da sendika tarafından duyuruldu. Şantiyelerde başlatılacak örgütlenme seferberliğinin aynı zamanda talepler bildirgesini de içereceği sendika tarafından ifade edilmiş durumda. İYİ-SEN örgütlediği fiili grev ve eylemlerle tanınırken, sektörde yeni olmasına karşın ciddi bir karşılık görüyor. Sendika kuruluş yıl dönümüne büyük bir hazırlık yaptığının altını çizirken, gelmekte olan fırtınaya "iyi hazırlanacağız" diyor.

Yaklaşmakta olan fırtınanın kaynağı ve inşaat işçisinin çıkış yolu

İnşaat sektöründe siyasi iktidarın tüm şişirmelerine karşı "görülmeden gerçekler" sektörün bıçak sırtında olduğunu da gösteriyor. Nitekim geçtiğimiz yıldan bu yana maliyetler toplam yüzde 17,92 artmış durumda. Bu artışın bir kısmı malzeme kaynaklı. Kurdaki artış malzeme fiyatlarını da yükseltti. Öte yandan işçilik ücretleri de artarken,

bina yapım hızı da azalıyor. Nitekim sektörün finansal yapısı da bozulmaya başlarken, sektörün karlılık derecesi ana metal sanayi seviyesine gerilemiş durumda. Bu durumda sektörün teşvikler yoluyla "cazibeli" hale getirilmesi bekleniyor.

Sermaye açısından bunun anlamı yeni bir yağma sürecinin açılması manasına gelirken, ücret seviyesinin de aşağıya doğru çekilmesi anlamına geliyor. Bu durum ücret gasplarının yaygınlaşmasına denk düşecek. Bu durumda gerçekten sektörde yaşananların "fragman" olduğu düşünülürse, 2 milyondan fazla inşaat işçisinin önümüzdeki dönem daha fazla sesinin çıkacağı anlamına geliyor. Bu sesin karşısına sermaye tüm gücüyle çıkmaya hazırlanırken, işçilerin yaşadığı deneyim tek çıkar yolun örgütlenmekten geçtiğini gösteriyor.

İşçilerin eylemlerinin biriktirdiği deneyim, bu yöndeki eğilimin de güçlendiğini gösterirken, toplumun beklediği "umudun" da nerede olduğunu bir kez daha kanıtlamış oldu. Önümüzdeki dönem, seçim sonuçları ne olursa olsun işçileri büyük bir mücadele dönemi beklerken, inşaat işçilerinin biriktirdiği deneyim de yol gösterici olacak.

Telegraph:

YPG, IŞİD'le anlaşıp Avrupalı cihatçıları serbest bıraktı

İngiliz Telegraph gazetesi, YPG'nin omurgasını oluşturduğu Suriye Demokratik Güçleri'nin (SDG) IŞİD'le Şubat, Nisan ve Haziran'da yaptığı esir takasları sonucunda onlarca Avrupalı cihatçının serbest kaldığını, bunun büyük tehlike arz ettiğini yazdı

İngiliz Telegraph gazetesi, YPG'nin omurgasını oluşturduğu SDG'nin IŞİD'le Şubat, Nisan ve Haziran aylarında yaptığı üç ayrı esir takası sonucunda onlarca Avrupalı cihatçı teröristin serbest kaldığını, bunun Avrupa ülkelerinin güvenliği için büyük bir tehdit oluşturduğunu yazdı.

İngiliz kamusal yayın kuruluşu BBC'nin YPG'nin IŞİD'le anlaşması sonucu örgütün üst düzey liderleri dahil çok sayıda cihatçının Rakka'dan çıkış yaptığına dair haberinden aylar sonra İngiliz Telegraph gazetesinden benzer bir haber geldi.

Fransız ve Alman cihatçılar serbest

Telegraph gazetesi, İngiltere'nin Suriye'deki müttefikleri olan, YPG tarafından omurgası oluşturulan Suriye Demokratik Güçleri'nin (SDG) IŞİD'le gizli esir takası anlaşmaları yaptığını, bu sayede Avrupalı IŞİD zanlılarının serbest kaldığını yazdı.

Sputnik'in haberine göre bu durumun Avrupalı cihatçıların savaş alanına geri döneceği ya da ülkelerine yeniden giriş yaparak kıtada yeni bir terör saldırısı dalgası başlatacağı kaygılarını pekiştirdiğini belirten Telegraph, YPG-IŞİD anlaşmalarıyla şimdilik geri dönenlerin Fransa ve Almanya vatandaşları olduğunu aktardı. Ancak SDG'nin elinde üç İngiltere vatandaşı bulunduğu bilindiğini ve Londra'nın bunların gelecekteki takas anlaşmalarında kullanılmasından korktuğunu dile getirdi.

Üç takas anlaşmasıyla 200 cihatçı serbest bırakıldı

Habere göre SDG, IŞİD'le en az 3 esir takası anlaşması yaptı. Bunlar Rakka ve Deyr ez Zor operasyonları sırasında ele geçirdiği IŞİD üyeleri içindi. DSG, şubatta yapılan takasta çoğu Çeçen ve Arap, birkaçı Fransız ve Alman 200 civarında cihatçıyı IŞİD'e teslim etti.

Nisan ayında yaklaşık 15 cihatçı ve kadınlarla çocukların oluşturduğu 40 kişi iade edildi. Bunların içinde Fas, Fransa, Belçika ve Hollanda vatandaşları vardı.

IŞİD ise karşılığında Deyr ez Zor çatışmalarında ele geçirdiği SDG'lileri geri verdi.

Habere göre çetin geçen pazarlıklar sonrasında 15 arabulucudan 4'ü öldürüldü.

Son takasın 6 Haziran'da gerçekleştiği aktarılan haberde, takas edilenlerin IŞİD mensuplarının eşleri olduğu ve anlaşmanın arabulucusuz şekilde Deyr ez Zor'da yapıldığı aktarıldı.

Ulaştığı SDG liderlerinden IŞİD'le anlaşmalarla ilgili sorularına yanıt alamadığını belirten Telegraph'a göre ABD takaslardan habersiz. Almanya Dışişleri

Bakanlığı ise bir vatandaşın ailesinin IŞİD bölgesine geri gönderildiğinden haberdar.

Gereğe: Para vermediler

Bir arabulucu ile de görüşen Telegraph, haberinde ismini vermek istemeyen kişinin şu sözlerine yer verdi:

"SDG yabancı hükümetlerden cihatçıları elinde tutmak için düzenli olarak para istedi. (Ancak vermediler.) Ama anlaşmalar için sebep bu değil. Adamlarını geri istediler ve yabancı savaşçıları umursamıyorlar, çünkü kendi hükümetleri de onları umursamıyor ve dönmelemini istemiyor."

Haberde röportajlarına yer verilen IŞİD mensuplarının aileleri de örgütün işgalindeki alanlara geri gönderildiklerini doğruladı.

Emperyalizmin "IŞİD" oyuncağı

Suriye'ye yönelik emperyalist saldırıların amacı İran'ın Lübnan'a uzanan etki alanını Suriye'de kurulacak bir Sünni devlet ile kesmekti. Bu amaç uğruna desteklenmeye başlanan Müslüman Kardeşler örgütü zaman içinde önce El Kaide ve ardından IŞİD ile ilişkili hale gelmişti.

Emperyalizm uzun bir süre Suriye devletine ve halkına karşı büyük katliamlar yapan bu cihatçı çeteleri doğrudan veya dolaylı olarak desteklerken IŞİD'in kendi ülkelerinde yarattığı tepki üzerine bu kez IŞİD'e karşı mücadele diyerek Suriye'ye saldırmayı sürdürüyorlar.

Emperyalizmin bölgedeki yeni ortağı YPG önderliğindeki SDG ise daha önce Rakka operasyonunda da IŞİD ile anlaşma yaptığı basına yansımıştı. BBC'nin ortaya çıkardığı haberde IŞİD'li teröristlerin Rakka'dan kaçırılması anlaşması

yerel yetkililer tarafından yapılrken tahliye edilen 250 IŞİD'li arasında, örgütün önde gelen militanlarının yanı sıra çok sayıda yabancı da vardı. Rakka'dan

tahliye edilen militanların bir kısmı Suriye geneline dağılırken, aralarından bazılarının da Türkiye'ye gittiği ortaya çıkmıştı.

ABD ve Fransa'nın ardından İtalya

İtalyan ordusunun, yaklaşık bir hafta önce Irak üzerindeki Deyr ez Zor'da SDG'nin kontrolündeki bölgeye girerek yerleştiği açıklandı.

IŞİD'e karşı mücadele gereğiyle oluşturulan ABD liderliğindeki uluslararası koalisyon komutasındaki İtalyan askerlerinin Irak üzerinden önce Haseke'ye, ardından Deyr ez Zor'a geçtiği söyleniyor. İtalyan askerler Deyr ez Zor'un Ömer petrol sahasındaki ABD üssüne yerleşti.

Askerlerin sayısı belirsiz

Bölgeye yerleşen İtalyan güçlerinin sayıları ve görevleri konusunda bir açıklama henüz yapılmazken Suriye'nin kuzeyi ve doğusunda yer alan SDG kontrolündeki bölgede ABD ve Fransa askerlerinin de bulunduğu biliniyor. Öte yandan, İtalyan askerlerinin en azından şimdilik çatışmalara doğrudan katılmayacağı ifade ediliyor.

SDG, Mayıs başında ABD ve Fransa'nın desteğiyle bölgedeki kuşatılmış IŞİD'li teröristlere karşı operasyonu yeniden başlatmıştı. SDG daha önce Deyr ez Zor'da Fırat Nehri'nin doğusundaki alanları ABD ve koalisyon uçaklarının desteğiyle denetimi altına almıştı.

Emperyalizmin Suriye planları

Suriye'nin önemli petrol üre-

tim sahalarını denetimi altına alan SDG'nin emperyalizmle işbirliğinin boyutlarının çeşitlenmesi ve derinleşmesi anlamına gelen bu hamle, aynı zamanda Suriye'nin bölünmesi planlarında emperyalist ülkeler arasındaki uzlaşımın da genişlediğini gösteriyor.

ABD ve Fransa askerlerinin ardından İtalyan askerlerinin de doğrudan sahaya çıkartıldığı "IŞİD Karşıtı Koalisyon" içerisinde Avustralya, Bahreyn, Belçika, İngiltere, Danimarka, Kanada, Ürdün, Fas, Hollanda, Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan ve hatta Türkiye de yer alıyor.

İtalya'dan bir destek de Venedik'te

Emperyalizmin Suriye bölme planlarında ikinci seçenek olarak ittifak kurduğu YPG ve SDG'ye askeri desteğin yanı sıra büyük bir tanıtım desteği de sunuyor.

İtalya'da bu yıl 73'üncüsü düzenlenen Venedik Film Festivali'nde gösterilen filmlerden biri olan "Our War" (Bizim Savaşımız) adlı belgesel filmde, ABD'li eski deniz piyadesi Joshua Bell, İtalyan aktivist Karim Franceschi ve İsveçli koruma Rafael Kardari'nin YPG'ye katılma hikayesi anlatılıyor.

Filmin festivaldeki gösterimi için Venedik'e giden üçlü, kırmızı halıda YPG kıyafetleriyle yürüyüp YPG bayraklarıyla poz verdi.

ABD Haseke'de SDG'ye karşı çıkan köyleri bombalıyor

ABD-SDG işbirliği sivilleri vuruyor

ABD ile Suriye Demokratik Güçleri (SDG) arasındaki işbirliği kanlı katliamlarla sürüyor. ABD'nin Suriye'yi bölmek için kullandığı SDG'nin yönetimini istemeyen bir köyde koalisyon uçaklarının ağır bombardıman ile katliamlar yaptığı ortaya çıktı. İki köye yapılan bombardımanlarda 16 Suriyeli hayatını kaybederken 5 Suriyeli de yaralandı

ABD öncülüğündeki uluslararası koalisyonun, destek verdiği ve YPG'nin de dahil olduğu Suriye Demokratik Güçleri'nin (SDG) yönetimini kabul etmeyen yerleşim alanları ve burada yaşayan sivil vatandaşların bombalandığı açıklandı.

Suriye devlet haber ajansı SANA, ABD'ye ait savaş uçaklarının Haseke bölgesindeki Tel el Şayer köyünde sivil evleri bombaladıklarını bildirdi. SANA'ya konuşan yerel kaynaklar, koalisyon uçaklarının saldırısı sonucu aralarında çocuk ve kadınların bulunduğu aynı aileden 12 kişinin öldüğünü, 2 kişinin de yaralandığını aktardı.

ABD ve destek verdiği SDG'nin da-yatmalarını reddeden yerleşim alanlarına baskı ve saldırılarını arttırdığına dikkat çeken kaynaklar, bölgede oldukça kötü insani durumların yaşandığına vurgu yaptı.

SDG bölgeyi kontrol altında tutmakta zorlanıyor

Yine SANA tarafından yerel kaynaklara dayanarak yapılan bir başka haberde de, ABD koalisyonuna bağlı savaş uçaklarının Haseke kırsalının güneydoğusundaki Herdan köyünde de sivil Suriye vatandaşlarının evlerini bombaladıklarını aktardı. Kaynaklar vahşi bombardımanda 4 sivil vatandaşın hayatını kaybettiğini ve bir kadının da ağır yaralandığını ifade ederken, evlerde ve diğer özel mülklerde büyük maddi hasar oluştuğuna dikkat çekti.

ABD liderliğindeki koalisyon ile işbirliği yapan Suriye Demokratik Güçleri saflarına katılmayı reddeden

ya da SDG'ye bağlı güçlerin yerleşim alanlarına girmelerine yardım etmeyi kabul etmeyen bölgelere karşı insanlık dışı bombardımanların yoğunlaştırıldığı

görülüyor.

Bu durum ABD'nin bölgeye dönük planlarının bölgesel gerçeklerle uyumlu olmadığını da gösteriyor.

ABD Koalisyonu Suriye ordusuna da saldırdı

Bu katliamın ardından, ABD'nin önderliğinde uluslararası kanunlara aykırı olarak IŞİD'e karşı savaştığı iddia edilen koalisyon güçleri, IŞİD'e karşı fiilen savaştığını ve onu yok eden Suriye ordusunun Deyr ez Zor kırsalının güneydoğusunda bir mevkiine saldırdı.

Askeri kaynaklar SANA'ya yaptıkları açıklamada; ABD liderliğindeki koalisyonunun Deyr

ez Zor ilinin güneydoğusundaki Abukemal kırsalının da güneydoğusunda yer alan Herri belde-si yakınlarında IŞİD'e karşı savaştığını belirtti. Kaynak saldırıda Suriye askerleri arasında hayatını kaybedenlerin ve yaralananların

da olduğunu açıkladı.

ABD liderliğindeki koalisyonun IŞİD ile mücadeledeki ikiyüzlü tavrını bir kez daha ortaya koyan saldırı Deyr ez Zor kırsalındaki geniş alanların Suriye ordusu birlikleri tarafından IŞİD'ten kurtarılmasından sadece üç gün sonra geldi. Suriye yetkililer, saldırıyla ilgili yaptıkları açıklamada, ABD ve komutasındaki koalisyon güçlerinin IŞİD'e karşı savaşmak yerine onu savunup ordu birlikleri karşısında yok olmaktan kurtarmaya çalıştığının kanıtlandığına bir kez daha vurgu yaptı.

Koalisyon uçakları geçtiğimiz ay da katliam yapmıştı

Daha önce de, ABD öncülüğündeki koalisyonuna ait uçakların geçtiğimiz Mayıs ayında Suriye'nin Haseke bölgesinin güneyinde gerçekleştirdiği hava saldırıları sonucunda 17 sivilin hayati-

nı kaybettiği duyurulmuştu.

Suriye devlet televizyonunun aktardığına göre koalisyonun ilk saldırısı El Hamadi köyüne yapılmış, saldırı sonucunda 8 kişi hayatını kaybetmişti. Koalisyon güçleri ardından Haseke kentinin güneydoğusunda yer alan Hidaj köyüne de saldırmıştı. Konut bölgesine isabet eden füzeler, 4 çocuğun ve 5 kadının ölümüne neden olmuştu.

Suriye'nin resmi haber ajansı SANA, Mayıs başlarında koalisyon güçlerinin yine Haseke bölgesindeki el Fadel yerleşimine yönelik hava saldırısı düzenlediğini, saldırıda en az 25 kişinin öldüğünü açıklamıştı.

Bu arada koalisyon, Irak ve Suriye'de 2014'ten bu yana gerçekleştirilen saldırılarda en az 883 sivilin öldüğünü kabul etmişti.

Bir gerçekliğin romanı:

“Gün Doğarken Yürümek”

Hande Durna tarafından yazılan “Gün Doğarken Yürümek” kitabı, 96 kuşağını, daha genel bir tarifle, bir dönemi anlatıyor; 80 sonrası ve Gezi direnişi öncesi bu topraklarda iz bırakan kilometre taşlarını yaratanlara göz gezdiriyor, 90’ların yapıcılarını resmetmeye çalışıyor. Hande Durna, söz konusu kuşağın ve dönemin izini sürerken Haziran kuşağının çocukluğuna da gidiyor; 2000’li yıllarda 96 kuşağının siyasetle ilişkisine, onları Gezi’ye götüren süreç ve farklı kuşakları Gezi eylemlerinde birleştiren günlere tanıklık etmemizi sağlıyor.

Gün Doğarken Yürümek, baştan aşağı çok iyi bir kurgudan oluşuyor. Geçmişten bugüne gelen sürecin birbiriyle bağlantısını kurarken, okurun hayatına da nüfuz edebiliyor. Kitaptaki herhangi bir karakter için “ben de olabilirdim” diyebilecek kadar cesur bir kurgu...

Kitap bir anlamda SİP-TKP yapıcılarının da tarihini anlatıyor. 80 sonrası sosyalist siyasetin geriye çekildiği bir dönemde mücadeleye adanmış hayatların bir aynası niteliğinde. Zaten bu adanmışlık değil midir yıllar sonra en cesur hamlelerden biri olan TKP adının alınarak sosyalist siyasetin toplumsallaşmasını yaratan.

Politik roman yazmanın güçlüğü vardı, hele ki sosyalistlerin tarihini anlatıyorsanız. Yıllarca komünistlere yöneltilen çirkin saldırılarla bile yeri geldiğinde uğraşmak durumunda kaldığınız bir dönemse hem de... İnsan olmanın en saf halinin, mücadele inadının ve kararlılığın, cesaretin, yalnızlığın ve çok büyük bir kolektivizmin anlatıldığı romanın en önemli özelliklerinden biri

de işte bu çirkin saldırıların ortasında başı dik bir şekilde yolundan sapmadan yürümenin önemine değinmesidir. Dolayısıyla ne pembe bir tablo çizilir, ne de umutsuzluğun resmi... Anlatılan, insan olmanın, komünist olmanın en saf hali ile bizim hikayemizdir, Seda’nın, Aylin’in, Sinan’ın, Ali İsmail’in, Berkin’in hikayesi...

Ne mutlu ki, o dönemin insanları hâlâ ve inatla mücadeleye devam ediyor ve yollar ayrılrsa da, kimi mücadeleden “düşse”de bu tarih birileri tarafından yapıldı ve ne mutlu ki yapanlar tarafından da yazılıyor. Belki anlaşılması güç, belki bazen duygusuzlaşmış, belki gözü partiden, siyasetten başka bir şeyi görmeyen insanlar olarak görülüyorlardı... Varsın olsun, “Gün Doğarken Yürümek” tam da dışarıdan görüneni değil, içeride olanı anlatıyor.

Kitabın arka kapağından:

“Anılar tozlu raflarda unutulmuş o dia kutusuna ne kadar da benziyordu. Bazıları özene bezene hazırlanmış fotoğraf albümleri gibi hafızamızda hep kalır. Bazıları ise başka bir şeyi ararken birden karşımıza çıkan unutulmuş eşyalar gibi, beklenmedik bir zamanda, tozlanmış bir şekilde elimize geliverir...”

Bir dönemin, unutulmuş dia kareleri gibi kalmasına içi elvermiyordu. O kareler, arkalarında önemli bir tarihi saklıyordu. O tarih açığa çıkmalı, göstere göstere anlatılmalıydı. Suyu yazılmış yazılar gibi yok olup gitmemeliydiler.

80 sonrası çocuklarıydılar, yani Gezi öncesinin. Gezi’nin çocuklarıyla yeniden doğdular. Yelkenlerini umuda açtılar. Hiçbir şey suya yazılmadı, hiçbir

HANDE DURNA

GÜN
DOĞARKEN
YÜRÜMEK

YENİ
ULKE

“Yeni Ülke” okuyucusuyla buluştu

Yeni Ülke Yayınları, ilk kitabı Hande Durna’nın yazdığı “Gün Doğarken Yürümek” ile yayın hayatına başladı. Yayınevi, “Karanlığı aydınlatmak için yeni bir sayfa açıyoruz” sloganı ile yola çıkarken, kuruluş metninde şu ifadeler yer alıyor;

“Karanlığı aydınlatmak için yeni bir sayfa açıyoruz.

Yeni ülke, yayıncılık alanında yeni bir sayfa açmak için yola çıktı.

Okuyan, okuduğunu sorgulayan, okuduğuyla gelişen, okuduğunu geliştiren insanlara yeni bir sayfa açmak için yola çıktı.

Yeni Ülke Yayınları’nı şu hesaplardan takip edebilirsiniz:

Yeni Ülke
Yayınları

@yeni_ulke

yeni_ulke

Karanlığı aydınlatmak için
yeni bir sayfa açıyoruz...

Yeni bir ülke için
yayın hayatına başlıyoruz!

YENİ
ULKE

TKH: 15-16 Haziran yolumuzu aydınlatıyor...

Türkiye Komünist Hareketi 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıl dönümünde bir açıklama yayınladı. Açıklamada "İşçi sınıfının büyük yürüyüşünün yıl dönümü olan 15-16 Haziran tarihleri bizlere, ülkemizin kurtuluşunun başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkın örgütlü gücüyle mümkün olacağını bir kere daha hatırlatmaktadır.

1970 yılında "ülkemizde işçi

sınıfı yoktur" denilerek Türkiye'nin kurtuluşunu düzen güçleri arasındaki mücadeleye bağlama arayışları, 15-16 Haziran yürüyüşüyle fiili olarak ortadan kalkmıştı. 15-16 Haziran Direnişi'nde ayağa kalkan işçi sınıfı, mücadele tarihi içinde daha pek çok kez ayağa kalkarak, siyasette gerçek değiştirici gücün kim olduğunu göstermişti. DGM direnişleri, Tarih direnişi, Bahar eylemleri, Te-

kel direnişi gibi işçi sınıfı tarihine yazılan bu mücadeleler, tek başına bir işçi mücadelesi olarak değil doğrudan sınıf savaşının tarihleri olarak da görülmelidir.

Bugün bir kez daha sınıf mücadelesinden ve işçi sınıfından umudunu yitirenlerin, düzen siyasetindeki kutuplaşmadan medet umduğu bir dönemde 15-16 Haziran Direnişi yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor." denildi.

KESK'lilere polis baskısı bitmiyor...

69 haftadır Kartal, Kadıköy ve Bakırköy'de KHK ile ihraç edildikleri işlerine geri dönme talebiyle direnen kamu emekçilerine polis bir kez daha sert şekilde saldırarak gözaltına aldı.

Seçim döneminde meydanlarda haksız ve hukuksuz

uygulamalar için nöbet tutan kamu emekçilerini AKP hazmedemeyerek sert müdahaleler ile gözaltına alma uygulamasını başlattı.

Ancak KESK'liler nöbetlerinden vazgeçmeyeceklerini bildirdiler.

TKH Adana il örgütü açılıyor...

TKH, Adana'da ki örgütlenmesinde yeni bir aşamaya geçerek parti binası açıyor. Açılış 28 Haziran 2018 günü saat 15.00'da Kayalıbağ Mah. Turhan Cemil Beriker Bulvarı Kaloğlu İş Hanı No:27 Kat:6 Daire:601 adresinde gerçekleşecek.

PARTİ BÜYÜYOR, YOLUNA DEVAM EDİYOR!

İl binası açılışımızda sizleri de aramızda görmek isteriz

23 Haziran 2018
Cumartesi 15:00

Kayalıbağ Mah. Turhan Cemil Beriker Bulvarı Kaloğlu İş Hanı No: 27 Kat: 6 Daire: 601 **Adana**

TKH

Berna Baykal

Bakırköy'de de yolumuza devam ediyoruz...

Nazım yoldaşın aramızdan ayrılışının 55. yıl dönümünde Bakırköy ilçe örgütümüzü açtık. O günkü duygularımızı ve heyecanımızı Nazım Yoldaşın dizeleri ne de güzel anlatıyor;

.....

Hoş geldin!

Ayrılık uzun sürdü.

Özledik.

Gözledik...

Hoş geldin!

Biz

biraktığın gibiyiz.

Ustalaştık biraz daha

taşı kırmakta,

dostu düşmandan ayır-

makta...

Hoş geldin.

Yerin hazır.

Hoş geldin.

Dinleyip diyecek çok.

Fakat uzun söze vaktimiz

yok.

YÜRÜYELİM....

Piyasacı ve gerici uygulamalar ile her geçen gün karanlığa sürüklenen ülkemizdeki tabloyu değiştirmek için ortaya koyduğumuz irade ile büyüyoruz...

Bakırköy İstanbul'unuzun en büyük merkez ilçelerinden biri. Partimizin sabırlı ve kararlı çalışmalarını sonucunda, çevre ilçeler için bir geçiş noktası olan, lise- li gençler için bir dersane

merkezi olan Bakırköy'ün meydanlarında her hafta sonu gazetemizle, sesini duyurmaya çalışan partimizin artık bu ilçede bir parti binası var.

Düzen muhalefetinin temsilcisi CHP'nin belediyesinin hiçbir soruna çare bulmadığı, işçi sınıfının sendikal mücadelesinde yerel bağlar açısından büyük boşluklar bıraktığı, gericiilerin ise hep gözünün önünde bulunduğu Bakırköy'de partimiz, sınıf, gençlik ve kadınlar arasında yapacağı örgütlenmede bir çı- tayı daha aşmış oldu.

Eğitimde dayatılan piyasa- sacı ve gerici dönüşüme karşı mücadele veren liseli öğrencilerin, gericiliğe karşı laiklik, sömürüye karşı eşitlik mücadelesi veren kadınların, sömürü düzenine boyun eğmeyen emekçilerin bundan böyle Bakırköy'de çalışacakları bir kapı var artık.

Bakırköy İlçe Örgütü; emektar yoldaşları, genç yoldaşları ve dostları ile birlikte omuz omuza sosyalizm mücadelesini büyütme için yoluna devam ediyor.

Sadece İstanbul'u değil, ülkemizi sermaye düzeninin elinden çekip alacağımız günler için şimdi daha güçlüyüz.

Çare Sosyalizm ise derman bizlerin elindedir...

Baro seçimlerinden önce Avukat Hareketi grubu kuruluyor...

İstanbul Barosu seçimleri yaklaşırken yeni bir avukat grubu kuruluyor. Avukat Hareketi adını alan grubun yaptığı açıklamada "Avukatlık mesleğinin onur ve saygınlığı yıpratılmakta, avukatlık yok sayılmaktadır. Hepimizin içinde bulunduğu ve bizzat yaşadığı meslek sıkıntılarını ek olarak, avukatların geçim kaygıları neredeyse diğer bütün duygu ve düşüncelerinin önüne geçmiştir. İşte böyle bir ortamda; "bağımsız, çağdaş, toplumcu" nitelikleriyle, avukatın kişisel ve mesleki sorunlarını ülkenin sorunlarıyla harmanlayarak mücadele edilmesi gerektiğini düşünen "AVUKAT HAREKETİ"ni başlatıyoruz.

AVUKAT HAREKETİ, bağımsız

bir ülke isteyen ve toplumun yararı ile insanların hakkını korumanın ancak kimsenin ve hiçbir gücün boyunduruğunda olmadan yapılabileceğini savunan BAĞIMSIZ bir harekettir.

AVUKAT HAREKETİ, insanlığın tarihsel kazanımlarına, Cumhuriyet'in değerlerine ve demokrasiye sahip çıkan, bilimsel ilerlemeyi benimseyen ÇAĞDAŞ bir harekettir.

AVUKAT HAREKETİ, bireylerin temel hak ve özgürlüklerini gerçek anlamda yaşayabilmeleri, onurlu ve insanca bir yaşam sürebilmeleri için ekonomik çıkarlar karşısında kamusal yarara öncelik veren TOP- LUMCU bir harekettir.

Bizler, kuvvetler ayrılığı ilkesinin ve yargı bağımsızlığının ortadan kal-

dırılmasını, hukuk güvenliğinin yok edilmesini, yargının özelleştirilmesini kabul etmeyen; en geniş anlamıyla hukuk devletini savunan, bağımsız, tarafsız ve etkin bir yargı için mücadele verilmesi gerektiğini düşünen, adaletten yana hukukçularız.

Bizler, Türkiye'nin geleceğinin; dinin ve dini kurumların toplumsal yaşama biçim verici müdahalelerinin ortadan kaldırıldığı, insanlar arası eşitsizliklere kaynaklık eden ekonomik bir düzen yerine toplumsal çıkarları gözeten eşitlikçi bir sistemin kurulduğu, tüm yurttaşların özgür ve kardeşçe birlikte yaşayacağı bir cumhuriyette olacağına inanıyoruz. Bağımsız, özgür, adil, eşitlikçi bir ülke istiyoruz." denildi.

48. yılında da 15-16 Haziran öğretmeye devam ediyor, hâlâ

Türkiye işçi sınıfı tarihinin en büyük işçi direnişlerinden biri olan 15-16 Haziran Direnişi, sosyalistlerin bugün hâlâ ders çıkarması gereken en önemli tarihlerden biridir

15-16 Haziran Direnişi'ne geçmeden önce 1970 yılının siyasi ortamına, tarihsel sürecine değinmek yerinde olacaktır.

DİSK ile birlikte devam eden işçi direnişleri ülke gündemine oturmuştu. 1970 yılında ise bu direnişler büyümüş, haziran ayına kadar 29782 işçi greve çıkmış ve fabrikalar işgal edilmişti.

Mevcut siyasi iktidar ise, AP yönetimi, DİSK'in varlığından rahatsızlık duymaya başlamış, DİSK'i ortadan kaldırıp, kontrolü iktidarın elinde olan Türk-İş'i sendikal alanda tekleştirmek istemişti. İşte 15-16 Haziran olaylarının temel nedeni sayılan 274 ve 275 sayılı yasalarda değişiklik yapılması gündemi de bu şekilde ortaya çıktı.

1970 yılında CHP ve AP'li milletvekilleri 274 sayılı Sendikalar Kanunu ile 275 sayılı Grev ve Lokavt Kanunu'nda değişiklik yapılması için ayrı ayrı taslak hazırladı. Bu taslaklar komisyonda birleştirilerek tek taslak haline getirildi ve Meclise sevk edildi. "Güçlü sendikacılık yaratılması" iddiasıyla gündeme gelen değişikliğin asıl amacı sendikal örgütlenmenin ve grev hakkının kısıtlanmasıydı.

Tasarı ile şu değişiklikler getirilecekti:

- Bir işçi sendikasının Türkiye çapında faaliyet gösterebilmesi için o iş kolundaki toplam işçi sayısının üçte birini üye kaydetmesi gerekir,
- İşçi konfederasyonunun kurulabilmesi için sendika ve federasyonların üçte birini sendikalı işçilerin üçte birini üye yapması gerekir,
- Sendika üyeliğinden ayrılabilmek için noter karşısına çıkmak gere-

kir,
 • Sendika kurmak için en az üç yıl işyerinde çalışmak gerekir,
 • İşçi federasyonlarının faaliyet gösterebilmesi için o iş kolundaki toplam işçilerin üçte birini üye kaydetmesi gerekir...
 Görüşmeler sırasında 4 ret oyunu karşı 230 oy ile yasa kabul edilir. Dönemin Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk'ün "Çok yakında DİSK'in çanına ot tı kayacağız" açıklaması ile patronların özlemlerini kısa bir süreliğine yerine getirmiş oldu. Tabii CHP'nin bu konudaki rolünü de not etmek gerekir. CHP Milletvekili Hayrettin Uysal, "Bugün sendikalarımız, özellikle sendikaların en yüksek kuruluşu olan Türk-İş'in eylemleri, demokrasimiz için büyük güvence olan bir örgüt niteliği ile faaliyetlerine devam etmektedirler. 274 sayılı kanunda öngörülen değişiklikleri şahsım adına tasvip ediyorum. Bu tasarıya olumlu

oy vereceğiz." ifadelerini kullanarak işçi sınıfına yapılan darbenin körüklenmesini sağlamıştı.

Şanlı direniş başlıyor...

Tasarı meclisten geçti ama işçi sınıfında 'engele' takıldı. Kısa süre içinde işyerlerinde komiteler kuruldu, 13 Haziran'da DİSK'e bağlı sendikaların yönetim kurulları ile işçilerin katıldığı toplantılar yapıldı, 15 Haziran'da ise 70 bin işçi fabrikalarda dışarı çıkıp yürüyüşe geçerek şanlı direnişi başlattı...

Eyüp'ten, Bakırköy'den, Levent'ten, Kartal'dan, Tuzla'dan, Kocaeli'den, Ankara'dan işçiler fabrikaları boşaltarak sokağa çıktılar.

15 Haziran'da başlayan yürüyüş 16 Haziran'da kendini ikiye katladı. Sayısı 150 bini geçen işçiler Avrupa yakasında üç koldan yürüyüşe geçti. Çağaloğlu'na gelen işçiler Valiliğe yürümek istedi ancak önleri asker tarafından kesildi. Barikat aşıldı, Eminönü'ye ulaşıldı. Topkapı'dan yürümeye başlayanlar Unkapanı köprüsüne ulaştı. Ancak işçilerin birleşmesini engellemek için Galata ve Unkapanı köprüleri açıldı, şehirde vapur seferleri iptal edildi. Engellenen bu birleşme sonrasında işçiler Beyoğlu, Topkapı, Mecidiyeköy ve Levent'te kitlesel yürüyüşler yaptılar.

Anadolu yakasında ise iki koldan yürüyüş yapıldı. Üsküdar'da polislin silah kullanarak saldırması sonrasında işçiler Beykoz - Paşabahçe'ye doğ-

ru ilerledi. İkinci kol ise Kartal yönüne ilerledi. Kartal o zamana kadar ki en büyük işçi direnişine ev sahipliği yapacaktı. Ancak Kadıköy'de polislin işçilere saldırması sonrasında ölen ve yaralanan işçiler oldu.

İstanbul dışında Gebze'de, İzmit'te, İzmir ve Ankara'da da kitlesel eylemler oldu.

İşçilerin kararlı yürüyüşü dönemin yöneticileri tarafından durdurulamamıştı. Bunun üzerine 16 Haziran akşamı İstanbul ve Kocaeli'nde sıkı yönetim ilan edildi. DİSK yöneticileri gözaltına alındı, binlerce işçi işten atıldı, işçiler öldü, işçiler yaralandı... Ancak direniş bitmedi.

İşçi sınıfı korkusu hiç bitmeyen gerici, işbirlikçi iktidar tarafından tasarısı Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'a gönderildi. Sunay yasayı 6 Ağustos'ta onayladı. CHP ise tavır değiştirip solculuk oynadı. İşçilerin kararlılığını ve TİP'in yasayı iptal başvurusunun ardından CHP yasanın iptalini istedi. Mahkeme birkaç ay sonra yasayı iptal etti. Değişiklikler 1980 darbesi sonrası yeniden gündeme geldi ve bu kez yasallaştı.

Her ne kadar sonucu Türkiye'nin başına örülen darbe (12 Mart 1971) ile sonlansa da 15 - 16 Haziran sosyalistler açısından büyük derslerle dolu bir tarihtir.

Çıkarılacak en büyük ders ise işçi sınıfının partisiyle örgütlü bir mücadele vermesidir...

